

1.

Katolik, Ortodoks ve Protestan Kiliseleri Arasındaki Farklılıklar Nedir?

Pastör Daniel Wickwire
Th.B. Kitab-ı Mukaddes
M.A. Kitab-ı Mukaddes

Katolik ve Protestan Kiliselerin arasındaki farklılıklar nedir? Kilisemizde hemen hemen her hafat birçok kişi bu soru soruluyor. Bu farklılıkları ne zaman başladı ve insanları nasıl etkileniyor?

1975 yılında Vatikan'ı ziyaret ettim. Vatikan içinde bir "seminary" yani bir dini eğitim merkezi var ve bu okul Roma Katolik Kilisesinin ana eğitim merkezi sayılmaktadır. Bu okulu ziyaret ederken, bir öğrenciyle konuştum ve ona şu soruyu sordum: "Bu okulda neler öğreniyorsunuz?" Şöyle cevap verdi: "Efendim, biz burada Katolik Kilisenin Tarihini, Papazların koymuş olduğu kanunları, kilisenin geleneklerini, ayinleri, törenleri ve bunun gibi konular üzerinde çalışıyoruz." Peki dedim: "Kitab-ı Mukaddes hakkında ne öğreniyorsunuz?" Cevap olarak şöyle dedi:

"Kitab-ı Mukaddes'i burada okumuyoruz."

2.

İşte, Katolikler ve Protestanlar arasındaki temel fark budur. Katolikler daha çok gelenekler ve papazın emirlerine” bağılıdır. Protestanlar ise, tamamen “Kitab-ı Mukaddes’e” bağılıdır. Protestanların ana prensibi şudur: “Sola Scriptura.” Bunun anlamı: Önemli olan sadece ve sadece “Tanrı’nın Sözü’dür” demektir. Protestanlar “Ehl-i Kitap” Hıristiyan sayılırlar; Katolikler ise daha çok “geleneksel” Hıristiyanlar sayılmaktadır. Protestanlar için, insanların sözleri ve gelenekleri pek önemli değildir. Ancak Tanrı’nın sözleri önemlidir. Dolayısıyla, protestanlar için bir papazlık müessesesi yoktur. Onların başı Mesih’in ta kendisidir.

“İman sezgi gücü sayesinde Tanrı ile iletisim kurabilir; her ferдин kilisesi kendi yüreğidir; Kutsal Kitap herkes tarafından okunup anlaşılabilir ve uygulanabilir.” Martin Luther

Peder Charles Chinique yaklaşık 50 sene boyunca bir katolik rahip olarak hizmet ettikten sonra, nihayet bir karar aldı: bir kez olsun Kitab-ı Mukaddes’i okuyayım diye. Kitab-ı Mukaddes’i okurken çok şaşırmağa başladı, çünkü Katolik

3.

Kilisenin yaptıkları ve Kitab-ı Mukaddes'in dedikleri arasında oldukça büyük bir fark olduğunu görmeye başladı. Peder Chinique bu pratik farklılıkları baş rahiplere gösterdiğinde onlar, "Sus, burada bir sorun çıkarma yoksa başın derde girer" dediler. Ama bu cevap ona pek yeterli gelmedi ve bu farklılıklar hakkında daha çok şikayet edince, sonuç olarak Katolik Kilisesinden kovuldu. Bundan sonra bunlar hakkında bir kitap yazdı:

(Fifty Years in the Church of Rome

Roma Kilisesinde Elli Yıl)

Katolik ve Ortodoksların Birbirlerinden Ayrılmaları

Bilindiği gibi ilk Hıristiyan kilisesi Pentikost günü Mesih tarafından vaat edilen Kutsal Ruh'un inanlılar üzerinde gelmesiyle Yeruşalim'de kuruldu. Fakat Yeruşalim'in M.S. 70'de Romalılarca harap edilmesinden sonra baskılar nedeniyle, bu kiliseler başka bölgelere Avrupa'ya yanı batıya kadar yayıldı. **(Elçilerin İşleri 1:8)**

4.

O zamanlarda dünyada egemen olan politik güç Roma imparatorluğuydu. İlk üç yüzyıl boyunca Hıristiyanlar çeşitli ağır baskılara maruz kalmışlardı ama dördüncü yüzyılın başlarında M.S. 312-313) Hıristiyanlığa dönen Roma imparatoru Konstantin'in emriyle Hıristiyanlara tam bir özgürlük sağlanmış ve böylece baskılar durmuş oldu. M.S. 395'de ise Roma imparatorluğu Doğuda Konstantinople (İstanbul) ve Batı'da da Roma şehirleri başkent olmak üzere ikiye ayrıldı. Yozlaşmaya başlayan Hıristiyanlık güç ardına koşmaya başlayıp, Batılılar Roma'nın, Doğulular da Konstantinopol'un dinsel merkez olması gerektiğini ileri sürmeye başladılar. Roma devletinin desteğiyle günden güne güçlenen Roma kilisesinin rahibi kendisinin elçi Pavlus'un halefi olduğunu, kilisenin tek evrensel şefi ve papası (babası) olduğunu bildirerek, Konstantinopol patriğinin de onun yetkisini kabul etmesi gerektiğini ileri sürünce doğu kiliseleri buna karşı çıkıp birbirlerini afroz ettiler ve bu şekilde 1054'te Batı'da Roma Katolik ve Doğuda da Ortodoks kilisesi oluşmuş oldu. Ortodoks kelimesi 'doğru' anlamına gelip, doğru inancı veya görüşe sahip olan demektir.

5.

Ortodoks ve Katolikler arasındaki farklar nedir?

Doğu kiliseleri ve Batı kiliseleri olarak 1054 yılında ikiye ayrılan Ortodoks ve Katolikler arasında temelde çok büyük farklılıklar bulunmuyor. Katolik ve Ortodoksların bölünmesinde doktrinsel ve teolojik ihtilafların yanı sıra tarihi, idari, siyasi ve sosyal kültürel tartışmalar etkili oldu. İki kesim arasındaki farklılıklardan bazılarını şu şekilde sıralayabiliriz:

İnançta farklılıklar

Kutsal Ruh

- Katoliklerde Kutsal Ruh hem Baba'dan hem de Oğul'dan çıkar. Ortodokslar ise yalnızca Baba'dan, İsa aracılığıyla çıktığını iddia eder.

Papanın yanılmazlığı konusundaki anlaşmazlık

- Katolikler Papa'nın dünya üzerinde Tanrı'ya temsil ettiğine inanırlar. Papaya "yanılmazlık" ve hatadan muafiyet gibi nitelikler atfedilir.
- Ancak Protestan ve Ortodokslar bu fikre karşı çıkar. Peygamberlerin bile hata yapabileceği kabul edilirken Doğu Ortodoks Hristiyanları ve Protestanlar için Papanın yanılmazlığı iman konuları arasında yer almaz.

6.

Tanrı: Affeden/ Cezalandıran

- Ortodoks ve Protestanlarda Tanrı'ya "seven ve affeden" gözüyle bakılarak, O'nun "hakim rolü" oynamasına karşı çıkılır. Hz. İsa'nın affedici rolü ön planda bulundurulur ve Tanrı "sevgi" olarak tanımlanır.
- Katolikler Roma imparatorluğunun eski düşünce tarzına dayanarak hukuku esas alır. Katolikler Tanrı'yı büyük bir hakim olarak görür. Tanrı adil olanı, doğruyu yanlış ayırt eden, gerektiğinde ceza verendir.

Uygulamada farklılıklar

İdarede farklılıklar :

- Ortodoks kiliseleri halk tabakasının da idarede yer almasını teşvik eder. Yani Patrik ve Baş Piskopos halktan seçilebilir. Ancak bu kural Türkiye'de uygulanmaz. Ayrıca Ortodoks kiliseleri, Katolik kiliseleri gibi devlete karşı tam bağımsız bir statüye uzun süre sahip olamamışlardır.
- Katoliklerde ise tayin "yukarıdan aşağıya" yapılır.

7.

Hız. İsa'nın doğum tarihi konusundaki anlaşmazlık

- Katolikler İsa'nın doğuşunu 25 Aralık'ta kutlar. Ortodokslar ise 6 Ocak'ta.

Evlilik konusu

- Katoliklerde rahiplerin evlenmeleri yasaklanırken Ortodoks kiliseler rahiplerin evlenmesine izin verir.

Vaftiz uygulaması

- Katoliklerde vaftiz uygulaması sadece su serpmekle yapılır, Ortodokslarda ise tamamen suya daldırılır.

Yunanca/Latine

- Katolikler ayinlerde Latinceyi kullanırken Ortodokslar ise özellikle Yunancayı tercih eder.

Resim/Heykel

- Ortodokslar kiliselerde resimleri tercih eder, Katolikler ise özellikle batı kiliselerinde heykel veya statülere de yer verir.

8.

Bu farklılıkların dışında bu iki kilise diğer bütün konularda hemen hemen aynı inanç sistemini paylaşmaktadır. Ortodoksların yoğun bölgeler doğu bölgeleridir. Ortodoks ve Katolikler arasında var olan by ayrılık uçurumu tarih boyunca politik nedenlerden daha da derinleşti. Ama son dönemlerde Katolik kilisesi Ortodoksları yeniden kendi denetimine almak amacıyla çeşitli taktik ve atılımlarda bulunmuştur ve bu da devam etmektedir.

İncil'i şöyle bir okumak bile Katolik Kilisesi'nin kökeninin İsa ve elçilerin öğretilerine dayanmadığını ortaya çıkaracaktır. Resmi yayınlarının 830. paragrafının söylediklerinin aksine İsa Katolik Kilisesi'nde *bulunmaz*. İşte bunların birkaçı:

- Papalık
- Meryem tapınma ve övgü
- Meryem'in hep bakire kalmış olması
- Merem'in göğe alınması
- Cennetteki kutsallara duaları için ricada bulunmak
- Elçilerin birbirini izlemesi
- Bebek vaftizi

9.

- Kilisenin buyruklarının cennete gitmek için erdem kazanmanın bir aracı olarak işlev görmesi
- Günahların rahiplere itiraf edilmesi
- Araf
- Kilise geleneği ve Kutsal Yazıların eşit yetkisi
- Sadece evli olmayan erkeklerin kilisede liderlik konumlarına gelmesine izin verilmesi

Bu etkileyici iddiaların doğru olmadığını bilmelisiniz. İncil'i şöyle bir okumak bile Katolik Kilisesi'nin kökeninin İsa ve elçilerin öğretilerine dayanmadığını ortaya çıkaracaktır. Resmi yayınlarınının 830. paragrafının söylediklerinin aksine İsa Katolik Kilisesi'nde *bulunmaz*. Bunu nasıl biliyoruz? İsa, inançları İncil'de geçmeyen bir dinle ilişkili olamaz.

İncil'de okuduğumuz kiliselerin Roma Katolik kiliselerine benzemedikleri çok açıktır. Örneğin, bu topluluklardan hiçbiri evli olmayan birini ruhsal liderlik konumuna getirmezd. Böyle yapmak Tanrı'ya itaat etmemek olurdu.

10.

Tanrı, İsa'ya inananların nasıl toplanacağını İncil'de net bir şekilde ortaya koymuştur, ister birinci yüzyılda olsun, ister yirmi birinci yüzyılda olsun bu değişmez. Neye benzememiz gerekiyor? Ruhsal liderlerimizin nasıl olması gerekiyor? Hıristiyan topluluklarında ruhsal liderliğin niteliklerinden birine bakın:

Titus 1:6

İhtiyar seçilecek kişi eleştirilecek yönü olmayan, tek karılı biri olsun. Çocukları imanlı olmalı, sefahatle suçlanan ya da asi çocuklar olmamalı.

İncil'e Dayalı Protestanlarla Katolik ve Ortodokslar Arasında Farklılıklar Nelerdir?

Söylediğimiz gibi gerçekte Katoliklerle Ortodokslar arasında Ermeni resuli, Süryani kadim, Kildani vs.) çok büyük bir farklılık bulunmamakta, temelde bu kiliseler hemen hemen aynı öğretisel çizgiyi takip etmektedirler. Bu üç kilise Mesih inanlıları veya İncili Protestanlardır. "Protestan" kelimesi "protesto eden" anlamına gelip, kurulu kiliselerin İncil'den

11.

uzaklaşmış, İncil'e ters düşen öğreti ve uygulamalarını protesto ettiklerinden bu isim kendilerine verilmiştir. Katoliklerce uzun yıllar "sapkınlar" olarak ilan edilen Protestanlar Vatikan II Konsülünden itibaren "ayrı kardeşler" veya "kardeş kilise" olarak görülmeye başlanmıştır.

Aralarında bulunan farklılıklara geçmeden önce Mesih İnanlılarının Katolik ve Ortodokslarla birlik içinde olduğu şu bir kaç noktayı vurgulamamız şüphesiz yararlı olacaktır.

Tanrı'nın varlığı, ebediliği, yüceliği ve üçlü-birliği, İsa Mesih'in yaratılmayıp ebediyen var olduğu, Onun tam Tanrı ve tam insan olduğu.

İsa Mesih Kutsal Ruh aracılığıyla Meryem anadan mucizevî bir şekilde doğduğu, tamamen günahsız ve kusursuz olup, günahlarımız için haça gerilip öldüğünü, üçüncü gün ölümler arasından bedenen dirilerek öğrencilerine görüldüğünü ve kırk gün sonra da diriliş bedeniyle göğe çıkması.

12.

İsa Mesih ilinci kez görkemle yargı için geleceği, diriliş olacağı ve inananları cennete inanmayanları da cehenneme atacağı.

Kutsal Ruh'un bir etki olmayıp üçlü-birliğin üçüncü şahsiyeti olduğu.

Meleklerin ve aynı zamanda Şeytan ve cinlerinin ruhi şahsiyetler olarak var olduğu.

Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın esini olduğu vs...

Bu ortak noktaları vurguladıktan sonra şimdi Mesih inanlılarını Katolik ve Ortodoksluktan ayıran temel öğreti ve özelliklerin ne olduğunu birlikte incelemeye geçebiliriz. Şimdi bu farklılıklara bakalım:

Piskoposların Hakimiyeti

Hıristiyanlık içinde en yaygın ve en fazla sahip olan Katolik kilisesinin kuruluşu iddiasına göre bizzat İsa Mesih ve resulleri (özellikle Petrus ve Pavlus) tarafından olmuştur.

Katolik kilisesi başlangıçtan bu yana sadık ve kesintisiz bir şekilde resullerin öğreti ve uygulamalarını devam ettirdiklerini iddia ederler.

13.

“Katolik” kelimesi “evrensel” demektir. Kilisenin yönetim merkezi Roma’da olup evrensel boyutlu olduğundan bu kilise ‘Roma Katolik Kilisesi’ adıyla bilinir. Bu kilisenin başında öleceği güne dek seçilip, Mesih’in görünür temsilcisi olarak kabul edilmiş bulunan ve Vatikan Roma’da yaşayan Papa bulunur. M.S. ikinci yüzyılda “piskoposların” hakimiyeti başladı. Yani bazı insanlar kilise üzerinde hakimiyet kurmaya başladı. (Kanun 204.2) Bu olay, İncil’in temel öğretilerinden biraz farklı sayılabilir çünkü İncil’e göre kilisenin evrensel tek bir “önderi” vardır -- o da “Mesih”in ta kendisidir. (**Efesliler 1:22-23; Koloseliler 1:18**) Katolik kilisesinde rahipler ‘Peder’ olarak adlandırılıyor, ancak İncil’de “Yeryüzünde kimseye ‘Baba’ demeyin” söylüyor. (**Matta 23:9**)

Papazlık Olayı

M.S. 606 yılında, Papalık kurumu resmi olarak İmparator Phoceas’ın 1. Papa olarak ilan edilmesiyle başladı ve ona tüm dünya kiliselerine hükmetmesi için dini yetki verildi. (Kanun 1256)

14.

Fakat İncil'e göre, evrensel kilisenin tek önderi "Mesih"tir. (**Koloseliler 1:18**) Aynı tarihte, Meryeme dua edilmeye başlandı. İncil'e göre ancak Allah'a dua edilir.

(**Matta 6:5-9; 1. Timoteyus 2:5**).

Bebeklerin Vaftizi

M.S. 150 civarında bebeklerin vaftiz edilmesine başlandı. (Kanun 849) Katolik Kilisesi de bebeklerin günahkâr bir doğayla doğmuş olduklarını öğretir. İşte bu nedenle, temizlenebilmeleri için vaftiz olmaları gerektiğini öğretir. (Bkz. Katolik Kilisesi'nin Din ve Ahlak İlkeleri, Vaftiz Maddesi)

İncil'e göre vaftizin anlamı şudur: Bir insan İsa'yı Rab ve Kutarıcı olarak kabul ettikten sonra, o kişi halkın önünde vaftiz olurken onun yeni imanı hakkında bir tanıklık verir. Bu törenin ruhani bir anlamı vardır: Suya batırılırken bizim eski günahlı hayatımıza karşı öldüğümüz simgelenmektedir. Mesih nasıl bizim günahlarımıza karşılık ölmüşse, biz de eski hayatımıza karşı ölüp gömülüyoruz.

15.

Sudan çıkınca, şu ifade ediliyor: Yeni hayatımıza karşı diriliş. Nasıl ki Mesih ölümden dirilmişse, ve böylece bizim için yeni bir hayat kazanmışsa, biz de aynı şekilde Mesih'in yeniden dirilişine katılıyoruz, yeni bir hayata başlamış bulunuyoruz demektir. İşte, burada, bebekler buna katılamıyorlar çünkü hâlâ ufak oldukları için, onlar henüz bu ruhani konular hakkında düşünemezler ve karar veremezler. Dolayısıyla, vaftiz olayı, ancak ve ancak "iman" edenler için geçerli bir törendir. **(Elçilerin İşeri 2:41)**

Farklı bir Vaftiz

M.S. 1311 yılında tamamen suyun içine batırılarak yapılan vaftizin yerine, su serpilerek vaftiz etme törenleri başlatıldı. (Kanun 849) Oysa, daha önce de belirttiğimiz gibi, İncil'de, suya tamamen batırılarak yapılan vaftizin belli bir anlamı ve önemi vardır. İncil'deki bütün örnekler böyledir. **(Yuhanna 3:5 & 22-23; Elçilerin İşeri 8:36-39; Romalılar 6:3-4; Koloseliler 2:11-13)**

16.

Dinsel Ayinler

M.S. üçüncü yüzyıl civarında kiliseler de Hıristiyanlık dışı ayinler yapılmaya başlandı. Mumlar, tütsü ve özel giysiler törenlerde yer aldı. (Kanun 1190) M.S. 850'de de kutsal su ve çeşitli mukaddes emanetlerin kullanılmasına başlandı. Ama İncil'de bunun gibi şeyler hiç kullanılmamıştır. Kitab-a göre, dinsel ayinler, ezberlenen dualar, şekilcilik, ve resmi dini törenler, bunlar pek önemli değildir. Yahut "din" önemli değil diyebiliriz. (**Galatyalılar 5:6 & 6:15**)

Yani İsa Mesih "Hıristiyanlığı" bir din olarak kurmaya gelmedi. Aksine, İsa Mesih, insanları günahattan "Kurtarmak" için geldi. Tanrı'nın işi din değildir. "Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir." (**Yuhanna 6:29**)

Melek ve Azizler, Resim Heykel ve Suretlerin Kullanımı Konusundaki Farklılıklar

17.

Dini Putperestlik

M.S. 800 civarında dini heykeller, (Kanun 1188) resimler (Kanun 1190) kutsal olarak benimsenmeye başlandı, ve bunlar kanunlaştı; (Kanun 1237.2 ve 1188) Aynı tarihte, Haç'a ibadet edilmeye başlandı. Bazı Katolik Kiliselerinde, insanlar Meryem'in heykelinin ayaklarını bile öpüyorlardı. (Kanun 1237.2) Bu da tamamen Kitab-ı Mukaddes'e aykırıdır.

(Çıkış 20:4-5)

Azizlerin Yüceltilmesi

M.S. 995 yılında ölü azizlerin yüceltilmesine başlandı. (Kanunlar 400 ve 1187) Bu da Kitab-ı Mukaddes'e uygun değildir.

(Tesniye 10:17; Elçilerin İşleri 10:34, Romalılar 2:11 & 3:21-28; Galatyalılar 2:6).

Mesih İnanlıların Katolik ve Ortodokslardan ayıran diğer bir özellik de onların melek, Meryem ve azizleri şereflelendirmeyip ve yine tapınmamaları ve yine tapınış yerlerinde onların resim heykellerini bulundurmamalarıdır.

Mesih İnanlıları he ne kadar Mesih'i gerçek Tanrı olarak görüp O'na tapırsa da O'nun

18.

insan eliyle yapılmış tasvir ve heykellerine kesinlikle eğilmez ve tapınmazlar. Yine her ne kadar genelde tapınaklarında haç bulundurulsa da asla haçı şereflemez veya onun önünde geçip dua etmezler. Haç, tapınak ve kitaplarında yalnızca Mesih'in kurtarıcı sağlayan ölümünün bir sembolü olarak kullanılır. Kitaplarında kullanmış oldukları resimler de yalnızca eğitimsel amaçlıdır. Azizler konusundaki tutumları da Kutsal Kitap'ta sözü edilen bu kutsal kişilerin yaşam tarzlarını ve imanlarını kendilerine örnek olarak görmekten öte geçmez (**İbraniler 11**). Meleklerin de görkemini kabul etmelerine rağmen asla onlara tapınmaz veya onları şereflemezler.

Fakat Katolik ve Ortodoks kiliselerin bu suret ve heykellerin kullanımı sembol veya eğitimsel kullanımdan daha öteye gidip, melekler ve azizler de içinde olmak üzere özel bir şerefe ve tapınışa hedef olmaktadır. Örneğin son olarak yayımlanmış Katolik kilisesinin eğitim kitabı her ne kadar Tanrı'ya sunulan tapınıştan daha aşağı derecede bir tapınış sunduklarını belirtse de Katolik kilisesi açık bir şekilde Mesih'in

19.

Meryem'in ve azizlerin tasvir ve heykellerine tapınıp onları şereflendirmek gerektiğini öğretir. (Catechisme de l'Eglise Catholique, sayfa 308-309, 536-537)

Katolik kilisesi öncülerinden biri olan Akinalı Tomas açık bir şekilde "Mesih tapındığımızı gibi, O'nun haçına da aynı şekilde tapınıyoruz" der ve "haça da dua yöneltilme"sinden söz eder. (**Somme Theologique**, cilt III, sayfa 253-270) Hatta bazı kiliselerde direkt olarak haça yöneltilmiş dualar vardır. "Ey Mesih'in kanlı haçı" vz.... Bazı konsüllerce kabul edilip bazılarınca da reddedilen resim ve heykellerin kiliselerde kullanılma uygulaması şiddetli tartışma ve itirazlardan sonra nihayet 16'yüzyılda Trent Konsilinde bir iman maddesi olarak empoze edilmiştir.

Mesih inanlıları On Emir in ilk ikisine dayanarak tasvir ve suretlerin şereflendirilmesini kesinlikle reddederler:

Çıkış 20:1-5

"Seni esirlik evinden çıkaran Allah'ın Yehova (Yahwe) Benim. Karşımda başka ilahların

20.

olmayacaktır. Kendin için oyma put, yukarıda göklerde olanın, yahut aşağıda yerde olanın, yahut yerin altında sularda olanın hiç suretini yapmayacaksın; onlara eğilmeyeceksin; ve onlara ibadet etmeyeceksin.”

Her ne kadar bazıları bu resimlere değil yalnızca temsil ettiği kişilere dua edip şereflendirdiklerini söyleseler de gerçekte bu Tanrı'nın Sözü'ne uygun düşmez. Mısır esaretinden özgürlüğe çıkan İsrail halkı Musa Sion dağında Tanrı'nın huzurunda bulunduğu sırada kendilerini kurtaran Tanrı'yı buzağı suretinde temsil ederek “iste size esirlikten kurtaran Tanrı” diye ilan etmiş ve bundan sonucunda Tanrı tarafından ciddi bir şekilde cezalandırılmışlardır. Zehirli yılanların zehirinden kurtulmaları amacıyla Tanrı'nın emriyle Musa'nın yapmış olduğu tunç yılan tapınış aracı olmaya başlayınca Hizikiya tarafından parçalandı. **(2. Kırallar 18:4)**

Zaten ilk yüzyıldaki Mesih İnanlılara da ibadetlerinde kesinlikle suret, resim veya heykeller kullanmazlardı. Daha iyi yoğunlaşmak için bu suretleri kullananlara elçi Pavlus'un şu bildirisi yeterli bir uyarı olsa gerek:

21.

2. Korinliler 5:7

'Biz görünüşle değil imanla yürüyoruz' ve yine 'Sevgili çocuklarım kendinizi putlardan koruyun'.

Örneğin Katolik ve Ortodokslar meleklerle ve azizlere de dua ve yardıma çağırımlarıyla adeta onlara tapınmaktadırlar.

Ölüleri için Dua Edilmesi

M.S. 310'da ölen insanlar için dua edilmeye başlandı. (Kanun 901) Oysa, İncil'e göre ölmüş olanlar için yapılabilecek hiç bir şey yoktur. İnsanların duaları onların sonsuz durumunu hiç etkileyemez. (**Luka 16:26; İbraniler 9:27**)

Devlet Dini

M.S. 394 yılında, İmparator Konstantin Hıristiyanlığı devlet dini yaptı. Ama İncil'e göre, böyle bir şey yapılmamalıydı. Çünkü, Tanrı'nın Egemenliği siyasal boyutta değil, ruhsal boyutta bulunmaktadır.

Luka 17:20-21

Tanrı'nın Egemenliği gözle görülür bir şekilde gelmez. İnsanlar da, "İşte burada" ya da, "İşte şurada" demeyecekler. Çünkü Tanrı'nın Egemenliği içinizedir.

22.

Yuhanna 18:36

İsa, “Benim krallığım bu dünyadan buradan değildir” diye karşılık verdi. “Krallığım bu dünyadan olsaydı, yandaşlarım, Yahudilere teslim edilmemem için savaşırıldardı. Oysa benim krallığım buradan değildir.”

Rahipler için Evlenme Yasağı

M.S. 405 yılında rahipler için evlenme yasağı fikri ortaya çıktı; M.S. 1079’da bu fikir kanunlaştı; M.S. 1123’te yürürlüğe girdi. (Kanunlar 277.1 ve 1273) Ama bu dokrin Kitab-ı Mukaddes’e uygun değildir. “Bu yalancılar evlenmeyi yasaklayacak...” (1. Timoteyus 4:3) “Ama cinsel ahlaksızlıklardan dolayı her erkeğin bir karısı, her kadının bir kocası olsun.” (1. Korintliler 7:2)

Meryem Ana’nın Kimliği ve Rolü

Konusundaki Farklılık?

Mesih İnancılarını Katolik ve Ortodokslardan ayıran diğer önemli bir nokta da Meryem ananın kimliği ve rolü konusudur. Katolikler ve Ortodokslar (Ermeni Apostolik

23.

Kilisesi, Süryani Kadim Kilisesi vs...) Meryem ana adeta bir tanrıçaya dönüştürmüşlerdir. Ayinleri ve öğretilerinin merkezi neredyse Mesih değil ama Meryem anadır. O'nun onuruna yapılan kiliseler, haç yerleri ve bayramların sayısı İsa Mesih'inkinden daha fazladır.

Kur'an-ı Kerim bile haklı olarak, bazı yoldan sapmış Hıristiyan mezheplerin yanlış öğretilere karşı onların hattaları eleştirilip belitmiştir:

Ma'ida 5:116.....Ve yine Allah demişti ki: “Ey Meryem oğlu İsa, sen mi insanlara: ‘Beni ve annemi, Allah’tan başka iki tanrı edinin’ dedin?”, “Haşa, dedi, sen yücesin, benim için gerçek olmayan bir şey söylemek bana yakışmaz. Eğer demiş olsam, sen bunu bilirsin, sen benim nefsimde olanı bilirsin, ben senin nefsinde olanı bilmem, çünkü gaybları bilen yalnız sensin, sen!”

Kutsal Kitap ışığında Katolik ve Ortodoks'ların Meryem ana konusunda düşmüş oldukları birçok temel yanlış kısa olarak şunlardır.

24.

Meryem “Tanrı’nın Annesi”

M.S. 431 yılında Meryem “Tanrı’nın Annesi” olarak adlandırıldı, ve ona ibadet edilmeye başlandı. (Kanun 246.3) Roma Katolik Kilisesi 1931’de bu görüşe inandığını tekrarladı. (Kanunlar 246.3 ve 263.4) Bu öğretiler Kitab-ı Mukaddes’e tamamen aykırıdır. (**İşaya 42:8; Matta 4:10**)

Meryem Anaya dua ve ibadet edilip yüceltilmesi yanılışı, Katolik ve Ortodokslar (Ermeni Apostolik, Süryani Kadim vs...) kiliseleri Meryem’e bağılılıklarında daha da ileri gidip, ona özel bir ibadet, tapınış ve dua sunarak yanılığlarının doruğuna varırlar. Meryem’e sunmuş oldukları birçok dua da ondan merhamet, yardım, günahlardan bağış dileyip, yaşamlarını onu eline teslim ettiklerini dile getirirler. Katoliklerce hazırlanan Hıristiyan dininin Özü adlı kitapçıkta Meryem’e şu dua yükseltilir:

“Ey şefkatli Bakire Meryem, himayene sığınan, yardımını dileyen ve aracılığını isteyen hiç kimsenin, senin yardımını görmeden geri çevrildiğini hatırla. Bundan

25.

cesaret alarak sana koşuyorum. Ey Mesih İsa'nın Annesi ve benim şefkatli Annem, sans geliyorum ve günahlarım yüzünden çektiğin acılarla ayaklarına kapanıyorum. Ey Kurtarıcımız Mesih'in Annesi, dualarımı reddetme, onları dinle ve kabul et. Amin.”
(sayfa 79-80)

Kutsal Kitab'a göre Meryem'e sunulan dua, tapınış ve şerefleendirme eylemleri, büyük bir günah olup. “karşımda başka ilahların olmayacak, onlara tapınmayacaksın” emrini çiğnemektir (Çıkış 20:3-5). İsa Mesih, elçiler ve melekler açık bir şekilde yalnızca Tanrı'ya tapınılıp, O'na dua edilmesini ve yalnızca O'na hizmet edilmesi gerektiğini belirtmişlerdir.

Yalnızca Tanrı'ya ve Mesih'e sunulması gereken bu dua ve tapınışın bir yaratık olan Meryem'e sunulması Hıristiyan kiliselerince kabul edilemeyecek bir uygulama olup Yaratıcıdan ziyade yaratığı tapma hatasına düşmektedir. Kutsal Kitab'ın hiç bir yerde Meryem'e sunulan bir dua, bir tapınış veya yüceltme eylemi mevcut değildir.

26.

Her ne kadar Katolik kilisesi Meryem'e sunulan bu tapınışın Tanrı'ya sunulan tapınıştan farklı ve aşağı bir tapınış olduğunu söylese de uygulamada ara da hiçbir fark yoktur ve bu put tapıcılıkla ayıdır. Sırf Kurtarıcı İsa'nın annesidir diye Meryem'e dua etmek, tapınmak veya onu yüceltmek büyük bir hatadır. Bizzat İsa Mesih'in kendisi bu gerçeği **Luka 11:27-28**'de açıkça şu sözlerle ifade etmiştir:

Luka 11:27-28

27. İsa bu sözleri söylerken kalabalığın içinden bir kadın O'na, "Ne mutlu seni taşımış olan rahme, seni emzirmiş olan memelere!" diye seslendi.

28. İsa, "Daha doğrusu, ne mutlu Tanrı'nın sözünü dinleyip uygulayanlara!" dedi.

İsa Mesih'in kendisi bile birçok olayda Meryem'e fazla yer vermemiştir. Annen ve kardeşlerin dışarıda seni görmek istiyorlar denildiğinde O, "ben anam kimdir? Ve kardeşlerim kimdir?" demiş ve öğrencilerini göstererek "göklerde olan Baba'mın iradesini kim yaparsa benim kardeşim ve annem odur" diye vurgulamıştır. (**Matta 12:46-50**) Kana şehrindeki düğünde de İsa Mesih annesine "kadın" diyerek hitap etmiştir.

27.

Elçiler de kendi aralarında ona özel bir yer vermemişlerdir. Son olarak adı geçen Elçiler kitabında Meryem'i ve kardeşlerini diğer öğrencilerle dua hizmetinde görüyoruz o kadar. Bundan sonra ne mektuplarda ne de diğer yazılarda ondan söz edilmez. Eğer Katolik ve Ortodoksların Meryem hakkındaki düşünceleri doğru olsaydı böyle bir suskunluk mevcut olmayacaktı.

Şüphesiz biz Mesih inanlıları Rab İsa'nın diğer öğrencilerine karşı duyduğumuz saygı benzerliğinde Meryem'e de saygı duyarız. Fakat asla ona ne dua eder, ne tapar, ne de şerefendiririz. Kendisi diğer elçiler ve kutsallar gibi şimdi ölüdür ve Rabbin huzurunda bedensel dirilişini beklemektedir. Kendisi neticede bir insan bir yaratık olduğundan zaman ve yerle sınırlıdır ve kendisine sunulan duaları ne işitebilir ne de cevaplayabilir. Bundan başka Meryem'e dua ederek onu çağırma hareketi ölmüş birini çağırmak anlamına gelip Tanrı'nın şu buyruğunu çiğnemek demektir:

Tesniye 18:9-12

'Aranızda... ölülere danışan bulunmayacaktır.'

28.

Meryem'e tapınmak alışkanlığı 4'üncü yüzyılda, tanrıçalara tapınma alışkanlıkları yaygın olan putperestlerin Hıristiyanlığı benimsemesiyle başlamıştır. Bu kişiler tapınmış oldukları tanrıçaları Meryem'le özdeşleştirerek sapık alışkanlıklarını Hıristiyan kisvesinde sürdürmüşlerdir.

Meryem: Ortak-Arabulucu, Avukat - Savunucu

Katolik Görüşü:

“Onun içindir ki, Meryem Anaya (kutsal Bakire) Kilise'de avukat, yardımcı, yardıma koşan, arabuluculuk yapan diyorlar.”
(sayfa 245, no. 969)

“Tanrı tarafından ilk günahın (original günah) her türlü zararından muaf tutulan lekesiz Bakire, yeryüzündeki yaşamını tamamladıktan sonra, günahı ve ölümü yenen Rablerin Rabbi Oğluna daha uygun olabilmek için ruhu ve bedeniyle göğe çıkarıldı, Rab tarafından evrenin Kraliçesi olarak yüceltili.” (sayfa 244, no. 966)

29.

Kutsal Kitap Görüşü:

(Romalılar 8:34)

Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık (savunculuk) etmektedir.

(ayrıca bkz. **İbraniler 7:25**)

1. Yuhanna 2:1

Yavrularım, bunlar size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama içimizden biri günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur.

Aracı

1. Timoteus 2:5

Çünkü tek Tanrı ve Tanrı'yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır.

İbraniler 9:15

Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu. Kendisi onları ilk antlaşma zamanında işledikleri suçlardan için fidiye olarak öldü.

30.

Yardımcı

Mezmunur 54:4

İşte Tanrı benim yardımcımdır, Tek desteğim Rab'dir.

Yuhanna 14:16-17

Ben de Baba'dan dileyeceğim, O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhunu verecek. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır.

Göklerin Kraliçesi

Meryem anaya vermiş oldukları görkemli unvanlar konusundaki yanılgılar. Meryem'e şu görkemli unvanlar verilir: 'Tanrı'nın kutsal anası', 'sabah yıldızı', 'cennetin kapısı', 'günahkârların sığınağı', 'Hıristiyanların destekleyicisi ve yardımcısı', 'meleklerin, göğün ve evrenin kraliçesi', 'dünyanın Mesih ile ortak kurtarıcısı', 'avukat, aracı veya meyancı' vs.

Oysa Kutsal Kitap, bu isimlerin hiçbirini, hiçbir şekilde Merem'e vermez. 'Sabah yıldızı', 'cennetin kapısı', 'günahkârların dostu', 'meyancı', 'avukat' isimlerini yalnızca İsa Mesih'e verir. Aynı zamanda Hıristiyanların

31.

yardımcısı veya destekleyicisiyse Kutsal Kitab'a göre yalnızca Kutsal Ruh'tur. (**Yuhunna 14:16-18**) Kutsal Kitap yine açık bir şekilde yalnızca tek bir meyancının var olduğunu ve bunun yalnızca İsa Mesih olduğunu vurgular:

1. Timoteyus 2:4-6

O, tüm insanların kurtulmasını ve gerçeğin bilincisine erişmesini ister. Çünkü tek bir Tanrı ve Tanrı ile insanlar arasında tek bir Aracı vardır. Bu da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır.

Yalnızca İsa Mesih'e ve Kutsal Ruh'a yaraşan bu isimlerin bir yaratığı verilmesi ciddi bir yanlış ve hatadır. Şunu da belirtmeliyiz ki, Meryem'e verilen 'göklerin kraliçesi' ismi tamamen putperestlikten gelmektedir. Bu isim Kutsal Kitap'ın **Yeremya 7:16, 20** ve **İşaya 44:16-23**'te Meryem'e değil, Babil tanrıçası Astarte'ye ilişkin söylenmektedir. Tanrı burada kendisini öfkelenmek için gökler kraliçesine pideler hazırlayıp sunan kişiler açıkça lanetlemektedir.

32.

Şu da açıktır ki, Babil'lilerin tanrıçalarına verdikleri birçok isim 5'inci yüzyıldan itibaren, putperestlikten Hıristiyanlığı seçmiş, ama gerçekte putperest alışkanlıklarından tam olarak vazgeçmemiş ama onları Hıristiyan kisvesi altında muhafaza edenlerce Meryem'e atfedilmiştir.

4'üncü yüzyıldan itibaren Mesih'i doğurmasından dolayı Meryem'e verilmeye başlanan "Tanrı'nın anası" unvanına gelince; bu isim Kutsal Kitap'a ve biz Mesih inanlılarına göre Tanrı'ya karşı büyük bir hakarettir. Bu isim ancak mitolojilerde rastlanan Tanrı'dan önce var olup, Tanrı'yı hayat vermek gibi Kutsal Kitap'a tamamen ters düşen, çarpık düşüncelere sebebiyet vermektedir.

Tanrı'nın kesinlikle annesi yoktur, hiç olmamıştır ve olamaz da. Hiç kimse Tanrı'yı doğuramaz veya O'na hayat veremez. Tanrı'dan önce kendisine sebebiyet verecek hiç kimse var olmamıştır. Tanrı ezelidir. Başlangıcı ve sonu yoktur. Meryem ancak İsa Mesih'in insanlığının annesi olmuştur Tanrılığının değil.

33.

Doğrudur ki, **Luka 1:43**'te Elizabet Meryem'e "Rabbimin anası" demiştir. Ama dikkat edilsin ki, burada "Tanrı'nın anası" değil, "Rabbimin anası" deniliyor. Burada kullanılmış olan "Rab" kelimesi Tanrı anlamında değil ama Efendi veya sahip anlamında olup o zamanlara bir çok saygın kişi bu şekilde çağrılmaktaydı (**Matta 23:8-12**). Başka bir bölümde Yakup'tan söz edilirken onun da "Rabbin kardeşi" olduğu belirtilir (**Galatyalılar 1:19**). Şüphesiz bizler bunu "Tanrı'nın kardeşi" anlamında yorumlayıp, bundan Yakup'un da çok özel biri olduğu sonucunu çıkarmamalıyız. Bu bizleri çarpık düşüncelere götürür. Bu yalnızca Mesih'in bedensel yöndeki kardeşi anlamındadır.

Yeremya 7:18

Cocuklar odun topluyor, babalar ateş yakıyor, kadınlar Gök Kraliçesi'ne pide pisirmek için hamur yoğuruyor. Beni öfelendirmek için başka ilahlara dökmelik sunular sunuyorlar.

34.

Yeremya 44:17

Tersine, yapacağımızı söylediğimiz her şeyi kesinlikle yapacağız: Gök Kraliçesi'ne buhur yakacak, atalarımızın, krallarımızın, önderlerimizin ve kendimizin Yahuda kentlerinde, Yerusllim sokaklarında yaptığımız gibi ona dkmelelik sunular dkeceēiz. O zamanlar bol yiyeceēimiz vardı, her işimiz yolundaydı, sıkıntı çekmiyorduk.

Gözlemler:

Katolikler'in Meryem'e vermiş oldukları bazı ünvanlar sadece ve yalnız Tanrı'ya aittir. Kutsal Kitap insanlar için sadece ve yalnızca tek aracı olduğunu söylüyor. Bu aracı da Mesih İsadır (Solus Christus). Kutsal Kitap'taki bu gerçeklere rağmen, Romalı Katolikler ikinci bir kişiyi aracılık görevine yükselterek Kutsal Yazılar'ı yalanlamış ve aksine söylemiş oluyorlar.

Katolikler, İsa Mesih'in annesine putpereslerin tanrıçası olan "Göklerin Kraliçesi" ünvanını veriyorlar. Tanrı, "Göklerin Kraliçesi" ünvanından tiksiniyor, çünkü Tanrı'nın yanında outran ve O'nunla birlikte evrene hükmeden bir kraliçe söz konusu bile deēil. İsa Mesih tektir.

35.

‘Çünkü Kuzu, rablerin Rabbi, Kralların Kralı’dır’ (**Vahiy 17:14, 19:16**).

Katolikler’in Meryem’e gösterdikleri ilahi saygı Kutsal Yazılar’a hem yabancıdır, hem de bu davranış biçim Kutsal Yazılar tarafından lanetlenmiştir. Rabbimiz İsa Mesih’in annesi Meryem’le ilgili özel yorumlara veya durumlara vermiş olduğu cevaba bakınız:

Luka 8:19-21

İsa’nın annesiyle kardeşleri O’na geldiler, ama kalabalıktan ötürü kendisine yaklaşamadılar. İsa’ya, “Annenle kardeşlerin dışarıda duruyor, seni görmek istiyorlar” diye haber verildi. İsa haberi getirenlere şöyle karşılık verdi: “Annemle kardeşlerim, Tanrı’nın sözünü duyup yerine getirenlerdir.”

İsa bu sözleri söylerken kalabalığın içinden bir kadın O’na, “Ne mutlu seni taşımış olan rahme, emzirmiş olan memelere!” diye seslendi. İsa, “Daha doğrusu, ne mutlu Tanrı’nın sözünü dinleyip uygulayanlara!” dedi. (**Luka 11:27-28**)

36.

Meryem'in Tamamen Günahsız Doğması

M.S. 1854 yılında, Meryem'in İsa Mesih gibi doğduğunu, saf, ve günahsız olduğunu öğretmeye başladılar. (Kanun 246.3) İncil'e göre, tüm insanlık içerisinde günahsız doğan tek kişi İsa Mesih'tir. (**Mezmur 51:5; Luka 1:46-47; Romalılar 3:9-12 & 23; 1. Yuhanna 1:8-10**)

Katolik ve Ortodokslar Meryem'in 'anne karnında oluşmaya başladığı andan itibaren aslı günahtan tamamen arı kaldığını veya korunduğunu' bildirip, 'hayat boyunca da Meryem'in hiç bir günah işlememiş' olduğunu öğretirler (C.E.C sayfa 135, H.D.Ö. sayfa 23). Meryem'in lekesiz var oluşu görüşü 1954 yılında resmen onaylanmış ve tüm Hristiyanlarca kesinlikle kabul edilmesi gereken bir dogma olarak ilan edilmiştir.

Oysa Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde böyle bir görüş veya düşünce bile mevcut değildir. Kutsal Kitap çok açık bir ifadeyle içinde Meryem de olmak üzere bütün insanlığın günahlı olduğunu ve günahlı doğduğunu vurgular:

37.

Romalılar 3:10-12,22-23; 5:12

Doğru olan kimse yok, bir kişi bile yoktur...
Hepsi yoldan saptılar... iyilik eden bir kişi bile
yoktur... Hiç ayırım yoktur. Çünkü HERKES
günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden
yoksun kaldı.

Kutsal Kitap bunun dışında kalan tek
kişinin yalnızca İsa Mesih olduğunu bildirir
(İbraniler 4:15, 7:26; 1. Petrus 1:19, 2:22;
Yuhanna 8:46; 1. Yuhanna 3:5; Eyub 14:4).
Meryem'in kendisi bile Luka 1:46-47'de Tanrı'ya
'Kurtarıcım' diye hitap etmekle günahlılığını ve
kurtuluşa muhtaç biri olduğunu dile getirmiştir.
Bundan başka Luka 2:22-24'te şeriatın
doğrultuda Meryem'in tapınakta bir çift
güvercin yavrusu sunması da Levililer 12:6-8'e
göre onun günahlılığının başka bir kanıtıdır.
Günahsız birinin kurban sunmaya gereksinimi
olmadığı açıktır. M.S. 4'üncü yüzyıldan itibaren
ileri sürülmeye başlana Meryem'in günahsızlığı
konusu 1854'te resmen bir dogma olarak kabul
edilişine kadar kilise içinde bir sürü tartışmalara
ve protestolara neden olmuştur. Bu görüş
kesinlikle Kutsal Kitap'ın bir öğretisi değildir.

38.

Kilisece ortaya atılmış geleneklere dayalı bir öğretiler o kadar. Bundan başka eğer Meryem günahsız doğsaydı bu onun anne ve babasının da günahsız doğmasını gerektirecekti. Anne babası günahsız doğduysa onların anne babaları da vs... bu sürüp gider.

Katolik Görüşü:

- “...Tanrı'nın lütfü sayesinde Meryem ömrü boyunca her türlü kişisel günahattan uzak kaldı.” (sayfa 130 no. 493)
- “Tanrı Havva'nın soyundan gelen Bakire Meryem'i Oğul'nun annesi olarak seçti. O 'Lütuflla dolu'dur. 'Kurtarıcılığın en kusursuz meyvesidir': Döllenmiş olduğu andan itibaren ilk günahın lekesinden muaf tutulmuş ve ömrü boyunca kişisel bir günah işlememiştir.” (sayfa 133, no. 508)
- “...Lekesiz Bakire... Oğluna daha uygun olabilmek için ruhu ve bedeniyle göğe çıkarıldı, Rab tarafından evrenin Kraliçesi olarak yüceltilti.” (sayfa 244 no. 966)

39.

Kutsal Kitap Görüşü:

Romalılar 3:23

Yazılmış olduğu gibi: “Doğru kimse yok, tek kişi bile yok.”

Hezekiel 18:4

Her yaşayan can benimdir. Baban canı da, çocuğun canı da benimdir. Ölecek olan, günah işleyen candır.

Luka 1:47

(Meryem konuşuyor) ...Ruhum, Kurtarıcım Tanrı sayesinde sevinçle coşar...

Not: Meryem günahsız olsaydı, bir kurtarıcıya ihtiyacı olmazdı.

Gözlemler:

Vatikan, Meryem'in günahsız bir şekilde doğmuş olduğu reklam yapıyor. Meryem'in günahsız olarak doğduğunu ve günahsız olarak yaşadığını iddia ediyorlar. Meryem günahsız olarak yaşadığından, bedensel olarak da ölemeyeceğini ileri sürüp, Meryem'in bedensel ve ruhsal olarak göklere alındığını söylüyorlar. Fakat Kutsal Kitap çok açık bir şekilde bu öğretiyi

40.

reddiyor ve Rab İsa Mesih'ten başka hiç kimsenin günahsız olarak doğmadığını söylüyor. Aynı zamanda Kutsal Kitap günahkârların ölmek sorunda olduğunu söylüyor. Günahkârlar ölmek zorundadırlar ve bu durum Meryem için de geçerlidir. O halde Meryem'in bedensel ve ruhsal olarak ölmemiş olduğunu ve göğe alınmış olduğunu söylemek yanlıştır ve putperestliktir. Meryem'in günahsız doğumuyla ilgili Kutsal Kitap'tan bir destek bulmak kesinlikle olanaksızdır.

Meryem'in Yüceltilmesi, Bedensel Olarak Göğe Alınması

M.S. 1950'de Meryem'in Mesih gibi cennete yükseltildiğini öğretmeye başladılar. Oysa, İncil'e göre; "Gökten inmiş olan İnsanoğlu'ndan başka hiç kimse göğe çıkmamıştır." (**Yuhanna 3:13**) Katolik kilisesi 1950 yılındaki bir konsülde, Meryem'le ilgili olarak bütün Katoliklerce kabul edilmesi gereken yeni bir dogma ortaya attı. Bu dogma Meryem annain 'yeryüzündeki yaşamı sona erince, bedeni ve anıyla' aynı Mesih gibi göğe kaldırılıp, hükmetmek amacıyla 'Rab tarafından evrenin kraliçesi olarak yüceltilmesi' öğretisiydi. (CEC sayfa 254)

41.

O tarihen bu yana her sene 15 Ağustosta tüm Katolik ve Ortodokslar Meryem'in göğes alınışını kutlarlar. Hıristiyan Dininin Özü adlı kitap 'Aziz Meryem'in göğes alınışı bir iman maddesi midir? diye sorar ve hemen ardından da yanıtlar: 'Aziz Meryem'in göğes alınışı bir iman maddesidir, çünkü o Kilisenin yanılmaz yetkisiyle belirlenmiştir'. (sayfa 32)

Oysa Kutsal Kitap'ta bu görüşü destekleyecek tek bir ayet bile mevcut değildir. Bu Katolik kilisesinin Meryem'e duyduğu aşırı saygı ve bağlılıktan kaynaklanan hayal ürünü bir öğretilerdir. Bilindiği gibi Mesih haçta asılıyken Meryem'i öğrencisi Yuhanna'ya emanet etmiştir. Meryem'in ölümüne dek onunla kalan Yuhanna kesinlikle böyle bir düşünce veya olaydan söz etmemiştir. Hatta "İnsanoğlundan başka hiç kimsenin göğes çıkmadığını" belirten Mesih'in sözlerini de o kaydetmiştir (**Yuhanna 3:13**). Böyle bir olay olsaydı o bunu şüphesiz bildirecekti. Seneler sonra, Meryem'in ölümünden bile sonra Esinleme kitabında yaşlı Yuhanna dirilen Mesih'i görmüş ama O'nun yanında ne Meryem'i görmüştür ne de onun

42.

gökte olduğundan söz etmiştir o. Esinleme 12'de sembolik bir tarza güneşe sarılmış, ayaklarının altında ay ve başında on iki yıldızdan oluşmuş bir taçla beliren hamile kadın kesinlikle Meryem değil ama on iki sıptan oluşup bereket ve imtiyazlara mahsur olmuş, Kurtarıcının kendisinden geldiği İsrail halkıdır bu (**Tekvin 37:9; Romalılar 9:4-5**). Bundan başka Kutsal Kitap dirilişlerin sıralanışından söz ederken şunları belirtir:

1. Korintliler 15:23

Herkes nasıl Adem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak. Her biri sırası gelince dirilecek: ilk örnek olarak Mesih, sonra Mesih'in gelişinde Mesih'e ait olanlar.

By ayet açık bir şekilde göstermektedir ki, dirilerek göğe giden yalnızca Mesih'tir. Mesih'in dirilişinden sonra, Mesih'e ait olanların dirilişiyse, yalnızca Mesih'in ikinci geliş anında gerçekleşecektir. Bu ikinci gelişten önce, içinde Meryem de olmak üzere Mesih benzerliğinde hiç kimse dirilmemiş ve göğe alınmamıştır. Kutsal Kitap'a dayanmayan böyle bir öğretinin bir iman maddesi ve dogma olarak empoze edilmesi üzücü bir gerçektir.

43.

Katolik ilahiyatçı Ludwig Ott'a göre, her Katolik ilahiyatçı Meryem'in ölmeden göğes alınmış olduğuna inanmaz ve Meryem'in de diğer ölümlüler gibi, "geçici olarak öldüğünü" ileri sürerler. (Ludwig Ott, Fundamentals of Catholic Dogma – Katolik Öğretisinin Temelleri – 1960, sayfa 207)

Aslında, Mesryem'in ölmeden bedensel olarak göğes alınmış olduğu doktrin 1950 yılında Papa XII. Pius tarafından resmen Roma Katolik Kilisesi'nin öğretisi olarak kabul edilmiştir. Bu öğreti 1950'de önce resmi Katolik öğretisi değildi. Mesih'ten sonra neredeyse yirmi yüzyıl geçtikten sonra böyle bir karar almaya gerekli görmüşlerdir!

Meryem: Daima Bakire

Meryem ananın ebediyen bakire kalması görüşü, Katolik ve Ortodoksların diğer yanılığısı da Mesih'in doğunundan sonra Meryem'in Yusuf ile normal bir kara-koca yaşamına sahip olmayıp onun ebediyen bakire kalması ve dolayısıyla Yusuf'tan da çocukları olmayı öğretileridir. (CEC, sayfa 134-135)

44.

Biz Mesih İmanlıları Kutsal Kitap verilerine dayanarak Meryem'in yalnızca Mesih'in doğuşuna kadar bakire kaldığını fakat Mesih'in doğumundan sonra Meryem'in aynen diğer insanlar gibi Yusuf ile beraber normal bir kara-koca yaşamına sahip olup hatta bunun sonucunda birçok çocukları bile olduğunu kabul ederiz. Zaten bizzat melek Cebrail Yusuf'a "Meryem kendine karı olarak almaktan korkma" (**Matta 1:20**) diyerek açıkça Meryem ve Yusuf'un normal bir aile yaşamı sürdürmesinde bir sakınca olmadığını belirtmiştir. Yusuf meleğin talimatı üzere "Meryem'e eş olarak yanına aldı. Ne var ki, Meryem oğlunu doğuruncaya dek Yusuf onunla birleşmedi" (**Matt 1:24-25**). Açıkça görüldüğü gibi Yusuf, yalnızca İsa doğana dek Meryemle birleşmedi. Bundan sonrası için biçbir sınırlama yok.

Bundan başka İncil'in birçok yerinde İsa'nın kardeş ve kız kardeşlerinden söz edilir ve hatta isimleri sıralanır:

45.

Matta 12:46-50

46. İsa daha halka konuşurken, annesiyle kardeşleri geldi. Dışarıda durmuş, Onunla konuşmak istiyorlardı. 47. Birisi İsa'ya, "Bak, annenle kardeşlerin dışarıda duruyor, seninle görüşmek istiyorlar" dedi. 48. İsa, kendisiyle konuşana, "Kimdir annem, kimdir kardeşlerim?" karşılığını verdi. 49. Eliyle öğrencilerini göstererek, "İşte annem, işte kardeşlerim!" dedi. 50. "Göklerdeki Babam'ın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur."

Yuhanna 7:2-5

2. Yahudilerin Çardak Bayramı yaklaşmıştı. 3. Bu nedenle İsa'nın kardeşleri O'na, "Buradan ayrıl, Yahudiye'ye git" dediler, "Öğrencilerin de yaptığın işleri görsünler. 4. Çünkü kendini açıkça tanıtmak isteyen bir kimse yaptıklarını gizlemez. Mademki bu şeyleri yapıyorsun, kendini dünyaya göster!" 5. Kardeşleri bile O'na iman etmiyorlardı.

Yuhanna 2:12

Bundan sonra İsa, annesi, kardeşleri ve öğrencileri Kefarnahum'a inerek orada birkaç gün kaldılar.

46.

Elçilerin İşleri 1:14

Bunlar İsa'nın annesi Meryem, öbür kadınlar ve İsa'nın kardeşleriyle tam bir birlik içinde sürekli dua ediyordu.

Burada açıkça görüyoruz ki özenle öğrencileri anası ve kardeşleri ayrı ayrı belirtilmektedir. Katolik ve Ortodoks kiliselerinin Meryem'in ebediyen bakire kaldığı iddiasının gerisinde evlilik olgusunun hor görülmesi ve kutsal bir kadına bunun yakışmayacağı çarpık düşünce yatmaktadır. Kutsal Kitap açık bir şekilde evlilik kutsal niteler ve asla onu hor görmez. Bu ve buna benzer ayetler açıkça belgelemektedir ki, Meryem ebediyen bakire kalmamış fakat Yusuf'la evlenerek birçok çocukları olmuştur.

Günah Çıkarma

M.S. 451 yılında rahipler, insanların günahlarını çıkarma işine başladılar; (Kanun 964) M.S. 1215'te bu mecburi hale getirildi. Bu işlem para karşılığı yapılıyordu. (Kanunlar 947-951, 992-996 ve 1264) M.S. 1164 yılında kişi pişman olunca kilise tarafından günah cezasının bir kısmının affolunmasına başlandı.

47.

Oysa İncil şöyle söylemektedir: “Çünkü Tek bir Tanrı ve Tanrı ile insanlar arasında tek bir Aracı vardır. Bu da insan olan ve kendisini herkes için fidye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa’dır.” (1. Timoteyus 2:5-6) Dikkat edersiniz, aracı Meryem değil, Papa değil, bir rahip değil, hoca değil; melek değil; tek geçerli aracı İsa Mesih’tir. (Yuhanna 14:6; Elçilerin İşleri 4:12) Ayrıca bu tür işlemler para karşılığında yapılamaz. (Elçilerin İşleri 13:38-39, 1. Korintliler 3:8-15; 1. Yuhanna 1:7-9 & 2:1-2 & 12)

Apokrif Kitapların Eklenmesi

Katolik ve Ortodoks kiliselerinin Kutsal Kitap konusunda diğer önemli bir yanılışı da 1546’da Protestanlara bir tepki olarak bazı sapık inançlarına destek buldukları Apokrifler olarak adlanan 14 kitapçığın Kutsal Kitap’a eklenilmesidir. Bu kitaplar ise Eski Ahit ve Yeni Ahit arasında, M.Ö 250 – M.Ö. 100 yıllar arasında yazılmıştır. Bu kitaplar şöyledir:

48.

Apokrifa Kitaplar	Bölüm	Ayet
1. Tobit: (M.Ö. 250-175)	14	244
2. Yudit: (M.Ö. 175-110)	16	339
3. Ester'in Ekleri: (M.Ö. 180-145)	7	108
4. Birinci Makabeler: (M.Ö. 103-63)	16	924
5. İkinci Makabeler: (M.Ö. c. 100)	15	555
6. Süleyman'ın Hikmeti: (M.Ö. 150-M.S. 40)	19	435
7. Sirak'ın Sözleri: (M.Ö. 190)	51	1.391
8. Birinci Ezra: (M.Ö. c. 150)	9	447
9. İkinci Ezra: (M.S. 70-135)	16	874
10. Baruk'un Mektubu: (M.Ö. 200)	6	213
11. Şadrak'ın Duası: (M.Ö. 150-50)	1	15
12. Üç Delikanlının Ezgisi: (M.Ö. 167-163)	1	68
13. Suzanna: (M.Ö. c. 100)	1	64
14. Bel ve Ejderha: (M.Ö. 150-100)	1	42
	----	----
	173	5.719

Katoliklerin, Kutsal Kitaplarının 14 tane Apokrif Kitapları içinde, 173 bölüm, 5.719 ayet ve 155.875 kelime bulunur. Bu kitapların bazıları, Yahudilerin tarihini anlatıyor, bazıları ise Yahudilerin masalları ve efsaneleri içerir.

49.

Oysa ne İsa Mesih ne öğrencileri ne ilk çağlardaki inanlılar ne de kendilerine Kutsal Kitap sağlanan Yahudiler bu yazıları hiç bir zaman Tanrısal esinli kitpler olarak görmemiş, inanç veya uygulamalarını desteklemek için onların yetkisine başvurmamışlardır. Kutsal Kitap'la eşdeğerde tutulup, Tanrı'nın sözü olarak kabul edilen geleneklerin ve bu apokriflerin Kutsal Kitab'a ve kiliseye sokulması İsa Mesih şu sözlerinin açık bir ihlalidir:

Esinleme 22:18-19

18. Bu kitaptaki peygamberlik sözlerini duyan herkesi uyarıyorum! Her kim bu sözlere bir şey katarsa, Tanrı da bu kitapta yazılı belaları ona katacaktır. 19. Her kim bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır.

Ama bu "Apokrif" kitaplar Hıristiyanlığın başlangıcından beri kabul edilmemiştir. 'Size emretmekte olduğum söze bir şey katmayacaksınız, ve ondan eksiltmeyeceksiniz, ta ki, RABBİN size emretmekte olduğum emirlerini tutasınız.' (Tesniye 4:2) Ancak M.S. 1546 yılında, Trent

50.

Konsülünde, Roma Katolik Kilisesi tarafından Kitab-ı Mukaddes'e 14 "Apokrif" kitap eklenerek kabul edildi. Ama ilk dönem Yahudiler ve Hıristiyanlardan, hiç kimse "Apokrif" kitapları Tanrı'nın Sözü olarak kabul etmemişlerdir.

Kutsal Kitapların geniş yelpazesinde **Apokrif**a denen 14 kitap günümüz "**Kanon**"'u tarafından reddetmiştir. Aşağıdaki sebepler için, bu kitaplar hiçbir zaman Hristiyan ve Yahudilerin "Kanonik" kitapları yer almamıştır.

Apokrif Kitapların Reddedilmesinin Sebepleri³

1.

Apokrifa kelimesinin basit anlamı "**saklı** veya **gizli**"dir; fakat ikinci yüzyıl sonunda, kelime anlamı "**sahte**" olarak bilindi. İç ve dış ispatlardan anlaşılmaktadır ki yazarlar takma isim kullanmıştır. Bazı kitapların takma isimler kullanılmış ve bu kitapların bazıları ise Yahudi masal ve efsaneler içerir ve İncil'e göre bu tür kitaplar Kutsal Kitap olarak kabul edilmez

(1. Timoteyus 1:4, 1. Timoteyus 4:7,

2. Timoteyus 4:4, Titus 1:14, 2 Petrus 1:16).

³ Unger, Bible Handbook, p. 70.

51.

2.

Bu kitapları Eski Ahit'in "Kanon'unu içermemektedir. **Apokrifa** kitapları ilk kilisenin ve Eski Ahit'in bir bölümü değildi. Eski Ahit'te Yahudiler tarafından hâlâ kullanılan üç bölüm vardır: Tevrât (**Tora**), Peygamberler (**Nebi'im**), ve Zebûr (**Ketubîm**), ama bunlar **Apokrifa** kitaplarında hiç yer almamıştır. **Apokrifa** denilen kitaplar Hıristiyanların Yeni Ahit, yani İncil'e ait kitaplar değil, Yahudilerin edebiyatına ait, eski ahit dönemine ait kitaplardır. **Apokrifa** kitaplarını Yahudi din büyükleri hiç bir zaman Tanrısal esin olarak kabul etmemişler, tapınaklarına sokmamışlar ve dinsel hizmet için kullanmamışlardır. Yahudiler hiç bir zamanda bu Kitapları Tanrı'nın Sözü olarak kabul etmemişlerdir.

3.

İsa ve Mesih'in Elçileri, Apokrif kitapları biliyorlardı ancak, İncil'de bir kez bile onları aktarmamış olmalarına rağmen, Eski Ahit'i (yani Tevrat, Zebur ve Nebi (peygamberleri)) 2.559 kez aktarmışlardır. Bunlardan hiçbiri Apokrafik bir kısımdan alınmış değildir. Mesih ve elçileri Apokrifa hakkında bilgi sahibiydiler, fakat İsa ve elçileri Apokrifa yazılarından bir kez bile alıntı ya da aktarma yapmamışlardır.

52.

4.

Bu yazılar Tanrı'nın Sözü olduğunu iddia etmiyorlar. Ayrıca bu yazıların peygamberleriyle hiçbir ilisi yoktur ve bu kitaplar Tanrı esini olarak asla kabul edilemez. Ruhsal yetkiye sahip olduklarını iddia eden bu kitaplar aynı zamanda **Tanrı esini olmadıklarını** da ifade ederler.

(2 Makabeler 2:23 & 15:38)

5.

İsa'dan sonra ilk dört yüzyılda Apokrifa'dan bahsedilmez. "**Kanon**" kitaplarının kataloğunda bu 14 kitap yer almaz. **Jerom'un**, (M.S. 345-420) ölümünden sonra, onun Latince Vulgat'ından yararlanan bazı din adamları bu Apokrif kitapları onun eserine eklemiştir. Ama **Jerom'un** Apokrif ile ilgili görüşü şöyledir; "Bu kitaplar Kutsal Kitab'ın esas bir parçası değildir; ama eğitim için yararlı olabilir." Ayrıca, Üç Delikanlının Ezgisi ve Bel ve Ejderha adlı kitapların ancak hikayeler olduğunu açıkça söylemişti.

6.

Apokrif kitaplar Eski ve Yeni Ahitlerin arasında olan sessiz dönemde yazılmıştır,

53.

(yaklaşık olarak M.Ö. 425 ile M.S. 45 yılları arasındadır). Bu dönemde Tanrı'nın peygamberler sessiz kaldılar. **Malaki 3:1** ayetine göre, Eski Ahit'in gelecek en son peygamber Mesih gelmeden önceki vaftizci Yahya olacaktır ve "gelecek en son peygamber" vaftizci Yahya ancak İncil'de bulunmaktadır! Yani Tanrı'nın Kutsal Kitaplar (**peygamberlik sözleri**) arasında Apokrif'in zaman ve yer yoktur.

2. Petrus 1:20-21

20. Öncelikle şunu bilin ki, **Kutsal Yazılardaki** hiçbir **peygamberlik sözü** kimsenin özel yorumu değildir. 21. Çünkü hiçbir **peygamberlik sözü** insan isteginden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar **Tanrı'nın sözlerini** ilettiler.

7.

İbranice Eski Ahit'in "**Kanon**"'u M.Ö. 425'te tamamlandı, fakat **Apokrifa** kitapları daha sonra M.Ö. 250 civarında yazıldı. Çoğu ilk Kilise Babaları Apokrif kitapları hakki olarak kabul etmemişler. Kudüs'lü **Kiril** ve İskenderiye'li **Atanasyus** Apokrif kitapları açıkça reddetmişler. Ancak çok sonra, dördüncü oturum M.S. 8 Nisan 1546 yılında, **Trent**

54.

Konseyi zamanında Roma Katolik Kilisesi **Apokrifa** Kitapları günümüz Katolik Kutsal Kitap'larına ilave etmiştir ve o zamanda bu kitaplara “**Deutero Kanonik**” yani “**İkinci Derecede Esin Kitaplar**” denilmiştir. Halbuki Tanrısal esinin ikinci derecesi diye bir kavram yoktur! Hiç Tanrısal esinin ikinci derecesi olur mu?!

8.

Hem **Filo** (M.Ö. 30 - M.S. 40) hem de **Yosefus** (M.S. 37-95), **Apokrifa** hakkında bilgi sahibiydiler, fakat onu Kutsal Kitap olarak asla aktarmadılar. Özellikle, Flavius **Yosefus** onu Kutsal Kitap listesinden hariç tuttu çünkü bu kitaplar sahteydi. İbranice “**Kanon**”u bilen ilk Hıristiyan Pederler açıkca “**Kanon**” kitapları ve **Apokrifa** kitapları arasında bir ayırım yapmışlar. Sardis'teki (bugünkü Sart köyü) Mesih inanlıların önderi **Melito** (ö. M.S. 170), Kudüs'ün **Kiril'i** (M.S. 313-386), ve **Jerom** (M.S. 345-420) **Apokrifa** ile Tanrı esini Kutsal Kitap arasındaki farklılıkları gösterdiler.

7.

Apokrifa kitaplar; birçok tarihi, coğrafi ve kronolojik hataları içerir ve “**Kanon**” yazılarındaki

55.

gibi peygamberlik niteliği taşımaz. **Apokrifa** Kutsal Kitab'a bazı karşıt öğretileri öğretir. Örneğin:

- A) Ölüm için dualar: 2 Makabeler 12:40-46
bkz. **İbraniler 9:27**
- B) İntihar hakkı: 2 Makabeler 14:41-46 bkz.
1 Korintliler 3:16-17
- C) Zekat vererek kefarecini ödemek ve
kurtuluş: Tobit 4:11, Bkz. **Efesliler 2:8-9**
ve **Titus 3:5-6**.

Bu Apokrafik kısımlar iman bakımından ancak birkaç doktrinden etkileniyor. Bunlar ilginç bir tarih oluşturmakla beraber temel Hıristiyan öğretilerini değiştirmez. Ancak Katolik ve Protestan mezhepleri arasında bir ayırım sebebi oluyor.

Araf Öğretişi

M.S. 593 yılında "Araf" öğretisi öğreilmeye başlandı; M.S. 1439'da bu olay resmileşti. (Kanunlar 1030-1032) Ama İncil'de böyle bir öğretiş veya ayet yoktur. Bu öğretiş "Apokrif" kitaplardan alınmıştır. Ama bu "Apokrif" kitaplar Hıristiyanlığın başlangıcından beri kabul edilmemiştir. (**Tesniye 4:2, Esinleme 22:18-9**)

56.

Zaten “Araf” öğretişi İncil’e uymamaktadır. İncil’e göre: “Bir kez ölmek ve ondan sonra yargılanmak nasıl insanların kaderiyse, böylece Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi.” (İbraniler 9:27)

Katolik Görüş:

“Tanrı’nın dostluğu ve nuru içinde ölenler, ama henüz tam olarak arınmamış olanlar, ebedi esenlik garanti altına almış olmalarına karşın, Cennet mutluluğuna girmek için gerekli kutsallığı elde etmek amacıyla öldükten sonra bir arınmadan geçerler.” (sayfa 258, no. 1030)

“Cehennemliklerin azaplarından tamamen farklı olan seçilmişlerin bu son arınmasına Kilise Araf demektedir...” (sayfa 258, no. 1031)

“Bazı küçük günahlar için yargılamadan önce arındırıcı bir ateşten geçileceğine inanmak gerekir, çünkü Gerçeğin kendisi olan Kişi, Rutsal Ruh’a küfür eden ne bu dünyada ne de öbür dünyada bağışlanmayacaktır, diyor.” (Matta 12:31)

57.

Buradan bazı günahların bu dünyada, bazılarının da öbür dünyada bağışlandığı gerçeğini çıkarabiliriz.’ (sayfa 258, no. 1031)

Kutsal Kitap Görüşü:

Kutsal Yazılar’a göre Tanrı’nın armağanı göklerin egemenliğinde sonsuz yaşamdır. Mesih’e iman edenler Mesih’in kanıyla aklandıklarından, yaşam armağanına sahip olanların hiçbirisinin yeni bir aklanma işleminden geçmesine gerek yoktur. Araf diye bir yerin varlığını ima etmek, Mesih’in çarmıhta günahlarımız için dökmüş olduğu kanı küçümsemekten ve yetersiz kılmaktan başka bir şey değildir.

Yuhanna 19:30

İsa şarabı tadınca, “Tamamlandı!” dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti.

Romalılar 5:18

İşte, tek bir suçun bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı.

58.

Romalılara 5:9

Böylece şimdi Onun kanıyla aklandığımızı göre, Onun aracılığıyla Tanrının gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir.

Romalılar 8:1

Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.

İbraniler 9:11-12

11. Ama Mesih, gelecek iyi şeylerin başkâhini olarak ortaya çıktı. İnsan eliyle yapılmamış, yani bu yaratılıştan olmayan daha büyük, daha yetkin çadırdan geçti. 12. Tekelerle danaların kanıyla değil, sonsuz kurtuluşu sağlayarak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi.

İbraniler 10:12 & 14

12. Oysa Mesih günahlar için sonsuza dek geçerli tek bir kurban sunduktan sonra Tanrının sağında oturdu. 14. Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir.

59.

Gözlemler:

Katolikler Şu ifadelerle görüşlerini desteklemeye devam ediyor:

“Eğer bir kişi, aklanma lütfunun alındığını, tövbe edenlerin suçlarının silinip sonsuz ceza borçlarının tamamen kaldırıldığını ve göklerin krallığına girmeden önce, ne bu dünyada ne de Araf'ta geçici bir cezanın olmayacağını söylüyorsa lanet altındadır (sonsuzlukta lanetlenmiştir).”

(Trent Konseyi Başkanlığı, Aklanma Üzerine Hüküm, İ.S. 1547, Kanon 30.)

Roma Katolik Kilisesi'ne göre, kurtuluş için Tanrı'nın lütfunun yeterli olduğunu ve inanlının korunduğunu söylemek sapkınlıktır!

Araf öğretisi sadece Kutsal Kitap'a karşı olan bir öğreti değil, fakat aynı zamanda bazı Grek ilahiyatçıları tarafından Grek paganizminden alınmış bir öğretilerdir. Araf konusuyla ilgili aşağıdaki alıntılar Dictionary of the Christian Church (Hıristiyan Kilisesi Sözlüğü) adlı kitaptan alınmıŐtır. (sayfa 797, no. 814)

60.

Tertulyan (İ.S. 160-220) Ölüler için dua eden ilk ilahiyatçılardan olmasına rağmen, ölüler için dua etmenin Kutsal Yazılar'a dayanmadığını itiraf etmiştir.

İskenderiyeli Klement (İ.S. 150-220). Ölüm yatağında yatanların gelecek yaşam için yataklarının arındırıcı ateşle kutsanmasından bahsediyor. Üçüncü yüzyılın başlarındaki kilisede, vaftiz sonrası işlenen günahların sonuçları üzerine tartışmalar çıkmıştı. Bu tartışmalar sonucu ortaya atılan bir görüş "ölümden sonra araf terbiyesi" görüşüydü. Bu görüş Klement zamanında İskenderiye, Mısır'da ortaya atılmıştı.

Agustin (İ.S. 354-430). Yaşamdan sonra acı çekerek aklamayı öğretiyordu. Araf kavramı, Agustin ve Büyük Gregory'nin etkileriyle Batı'ya (İtalya) ve Batı Afrika'ya yayılmış oldu.

Büyük Gregory (İ.S. 540-604) İ.S. 590-604 arasında Roma piskposuydu, yani Roma'nın Papası'ydı. Araf öğretisinin Batı dünyasına yayılmasını sağlayarak, bu öğretiyi popülarize atmış ve geliştirmiştir.

61.

Platon (Eflatun) (i.Ö. 427-347). Orfeus öğretmenlerinden bahsetmiştir. “Bu kişiler zengin adamın kapısına üşüşürler, ve ellerinde büyük bir gücün bulunduğu ikna etmeye çalışırlar. Bu gücün göklerden geldiğini ve bu güç sayesinde kurbanlar kesip özel dualar ettiklerini iddia ederler. Bu kurbanlar ve özel dualar sayesinde, bir kişinin atalarının ve ölmüş akrabalarının işlediği suçların yerini almış olduğunu söylerler.... Bu öğretinin sırlar, bizleri gelecek dünyanın acılarından kurtarır. Eğer bu suçlarla ilgili bir şey yapılmazsa ölümler çok feci bir sonla cezalandırılırlar.” (Man and His Gods *İnsan ve Tanrıları* sayfa 127)

Yeni Katolik Ansiklopedisi (The New Catholic Encyclopedia) şöyle diyor: “Sonuç olarak, Katolik Araf doktrini Kutsal Kitap’a değil, geleneklere dayandırılır.” (XI Cilt, sayfa 1034)

“Kilise Cennet ve Cehennem’le ilgili orta noktayı desteklemek için gelenekleri temel almıştır.” (US Catholic, ‘ABD’li Katoliklerin çıkardığı bir dergi, Mart, 1981, sayfa 7)

62.

İnsanlara Eğilmek

M.S. 709 yılında Papa'nın ayağı öpülmeye başlandı. (Kanun 245.2) Halbuki, İncil'e göre böyle bir hareket olamaz! **(Elçilerin İşleri 14:11-18 & Esinleme 19:10 & 22:8-9)** "Kimse sizi 'Rabbi' diye çağırmasın. Çünkü sizin bir tek öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz. Yeryüzünde kimseye 'Baba' demeyin. Çünkü tek Babanız var, O da göksel Baba'dır. Kimse sizi 'önder' diye çağırmasın. Çünkü bir tek önderiniz var, O da Mesih'tir." **(Matta 23:8-10)**. "Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hala insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım." **(Galatyalılar 1:10)**

Orucun Meburiyeti

M.S. 998 yılında cuma günleri oruç tutmak mecbur edildi. (Kanun 1251) İncil'de oruç vardır, ama her hangi bir mecburiyet yoktur; zaman yoktur; şekil yoktur; ve süre yoktur. İmanlıları bu ayrıntılara Kutsal Ruh yöneltir. **(Matta 6:16-18; Luka 18:9-14; Koloseliler 2:15-23)**.

63.

Şekillenmiş Dualar

M.S. 1090 yılında, tesbih ile okunan dualar başladı. Bu dualar, metinlerde geçtiği gibi, aynen, tekrarlanıyordu. (Kanun 276.3 ve 834.1) İncil, şekilcilik, gösteriş ve resmi dinsel ayinlere karşıdır. (**Matta 6:5-15; Yuhanna 4:24; Efesliler 6:18; Yahuda 1:20**)

Engizisyon Mahkemeleri

M.S. 1184 yılında Katolik Kilisesinin doktrinlerine karşı olan kimseler için Verona Konsülü tarafından Engizisyon mahkemeleri kuruldu, Kutsal Roma Katolik Kilisesi adına 5-15 milyon kişi işkence edilerek öldürüldü. (Kanun 751) M.S. 1215'te bu olay dördüncü Lateran Konsülü tarafından kanunlaştırıldı ve teşvik edildi. (Konon 1371) Bu hareketler tamamen İncil'e aykırıdır. İncil, "düşmanlarınızı sevin" diyor. **Markos 10:19.....kimsenin hakkını yemeyeceksin** **Luka 6:27-30.....Düşmanlarınızı sevin,** **Romalılar 12:9-20.....kimseden öç almayın;** **Galatyalılar 5:19-21.....Benliğin işleri... düşmanlık** **Efesliler 6:10-18.....önemli olan yeni yaratılıştır.** **İbraniler 10:30...Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim** **Esinleme 22:15.....adam öldürenler... dışarıda kalacaklar**

64.

Katolik Kilisenin Engizisyon Mahkemelerinin Resmili İnfaz Şekilleri

- Engizisyon mahkemeleri, Ortaçağ Avrupası'nda Katolik Kilisesi tarafından oluşturulmuş bir mahkemedir. Kilisenin baskıcı düşünce sistemine (skolastik düşünceye) karşı çıkan herkes bu mahkemelerde çok ağır şekillerde cezalandırılmışlardır.
- Engizisyon tarafından kafası kesilerek ölüme mahkum olmuş bir suçlunun cezasının infazının ardından, başının bir tepsi içinde engizisyon sunulması...
- Mahkumum çarmıha başı aşağı gelecek şekilde gerilmesi ve ardından göğüs uçlarından başlanarak derisinin yüzülmesi...
- Engizisyonun en büyük işkence icadından birisi 'Böğüren Boğa'dır. Metalden yapılmış olan bu boğanın karnındaki kapağa suçlu canlı olarak konur ve ardından kapak kapatılır. Boğa ateşe tutulurken içinde kavrulan mahkum bağırmaya başlar. Bu da boğanın böğüme gibi ses çıkarmasını sağlar. Sesin şiddetine göre kişinin suçunun ne kadar olduğunu anlaşılır. Şayet kişi hiç bağırmadan can verdiyse, ailesine mahkumun iyi bir Hıristiyan olduğunda söylenir...

65.

- Elleri ve ayakları bağlanan bu mahkumun ayakları önce ateşin közüyle dağlanacak, daha sonra harlı ateşe tutulacak...
- Arena gelenekselleşmiş bir işkence türüydü. Artık savaştacak düşman bulamayan Avrupa ulusları kana karşı açlığını arenalarda gideriyordu. Kölelerin ve savaş esirlerinin aç ve yırtıcı hayvanlara verilmesi trajedisi uzun müddet devam etmiştir. Bu gelenek biçim değiştirmiş bir şekilde İspanya'da hayvanlara karşı hala devam ediyor...
- İşkenceler bir tek engizisyonun kararı ile değil, aynı zamanda onların cahillikleri ile de yapılıyordu. İlmin gelişmesine karşı çıkan engizisyon, bu şekilde de binlerce insanın ölümüne yol açmıştır. Yukarıdaki de gördüğünüz gibi, vücudu kangren olmuş birinin uzuvları çürüyor ve etraftaki insanlar bunun Tanrıdan gelen bir durum olduğunu düşünüyor. Bu durum bize bu zamanda ilginç gelebilir. Ancak orta çağda orta yaşlı bir insanın bacağına kırılması ölümü ile eşanlama gelebiliyordu...
- Engizisyon rahibinin verdiği emir üzerine suçlu görünen bir kişinin kolları kesilmiş...

66.

- Engizisyonun emri üzerine yakılarak idam edilmiş bir kişinin küllerinin toplanması...
- Engizisyonun kabul ettiği en büyük ceza yakılarak öldürülme idi. Bu aynı zamanda kiliseye ve engizisyona karşı gelenlere bir ibret gösterisi anlamına geliyordu....
- Topu infaz.
- Halkın gözlerinin önünde kimi mahkumun kafası kesilirken, kiminin parmakları kesiliyor...
- Boğarak öldürülme de engizisyonun sıkça tercih ettiği işkencelerden biriydi. Ancak bu metot genellikle 'Cadı' olduğunu düşünülen kişilere uygulanırdı. Mahkumun elleri ve ayakları bağlanır, ayaklarına bağlanan bir ağırlıkla birlikte suya atılırdı. Şayet kişi kurtulabilirse (!) cadı olduğu onaylanmış olurdu, zira sıkıca bağlanmış bir düğümden kimse kurtulamazdı. Şayet ölürse, mahkumun iyi bir Hıristiyan olduğunu için ailesine teşekkür edilirdi.
- Ceza infaz edilmiş bir suçlunun ölüp ölmediği kontrol ediliyor. Kontrolör kişinin yaşadığına kanaat getirirse mahkum tekrar yakılacak.
- İçinde şeytan bulunan mahkumun (!) başından aşığı kızgın yağ dökülüyor...

67.

- Yakılarak öldürülen birinin feryatları, celladına ulaşamıyor.
- Engizisyon işkence konusunda yaratıcılığını epeyce geliştirmiştir. İnsanın içini ürperten bu sahnede kişinin dizlerine çakılan demirlere elleri bileklerinden bağlanıyor...
- Yanan odun yığınları mahkumun vücuduna değdiriliyor. Böylelikle mahkumun içindeki şeytanın çıkacağına inanılıyor...
- Kırbaçlama başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada yaygın bir işkence yöntemidir. Yukarıdaki örnekte de suçlu, sopalarla kırbaçlanıyor.
- Vücuduna bağlanan ağırlıkla birlikte başparmağından asılmış bir suçlu. İstirabı düşünün.
- Mahkumun ağzına kor ateş sokularak dilsiz yapılacaktır.

Transubstantiation

M.S. 1215 yılında “komünyon” - (Rab’bin Sofrası töreni - transubstantiation) Roma Katolik Kilisesi komünyonunda yenen şarap ve ekmeğin gerçekten İsa Mesih’in kanı ve bedeni olduğunu öğretmeye başladılar. Rahipler ekmeğe ve şarabın İsa Mesih’in bedeni ve kanına dönüştüğünü iddia edip bunu kendi topluluklarının

68.

günahları için kullanmaya başladılar. (Kanunlar 897 ve 904) Buna göre, her komünyon yapıldığında İsa Mesih yeniden kurban edilmektedir. Bu İncil'e aykırıdır. (**İbraniler 6:4-6 & 9:1--10:18; Esinleme 20:15**).

Rab'bin Sofrası Halka Yasaklanmış

İncil'de bahsedilen Rab'bin Sofrası törenin amacı, Mesih'in bizim günahlarımıza karşı olan ölümünü anmaktır. (**1. Korintliler 11:25-26; Yuhanna 6:63**). M.S. 1414 yılında, sıradan halkı Rabbin Sofrasından (komünyon) çıkardılar, bu sofrada sadece rahipler içindir görüşü hakim olmaya başladı. (Kanun 908) İncil'e göre bu tören İsa Mesih'e iman etmiş herkes içindir. Hiç bir ayırım yoktur. (**Matta 26:26-28; Elçilerin İşleri 2:42 & 46; 1. Korintliler 11:27-34**).

Kutsal Kitabı Halktan Gizlemeye Çalışıyorlar

Zaman geçtikçe Kutsal Kitabı halkın konuştuğu dillerde tercüme etmek için büyük çaba saf edilmeye başlandı. Çünkü Tevrat ve Zebur'un büyük kısmı İbranice, İncil ise Yunanca olarak kaleme alınmıştı ve artık insanlar bu

69.

dilleri bilmiyordu. Günümüzde Kutsal Kitap sadece bu dillerde mevcut olsaydı çoğu kişi okuduğunu anlayamazdı.

İsa Peygamberin yeryüzünde yaşadığı dönemden yaklaşık 300 yıl önce İbranice Kutsal Yazılar Yunancaya tercüme edilmeye başlandı. Bu tercüme **Septuagint** olarak bilinir. Bundan 700 yıl sonra Roma İmparatorluğu'nda yaygın olarak konuşulan dil Latince olduğu için Hieronymus, tüm Kutsal Kitap Latinceye tercüme etti. İyi bilen bu tercüme **Vulgata** olarak adlandırılır.

Eğitimli kişiler Latinceyi kullanmaya devam etse de bu dil zamanla halk tarafından unutuldu. Buna rağmen Katolik Kilisesi Kutsal Kitabın diğer dillere tercüme edilmesine karşı koydu. Çünkü din adamları Kutsal Kitap için uygun olan dillerin sadece İbranice, Yunanca ve Latince olduğunu savunuyorlardı.

Kutsal Kitap'ın yalnızca kilise tarafından anlaşılıp yorumlanabileceği düşüncesi de Kutsal Kitap'a göre yanlıştır. Samimi bir şekilde, dua ile ve Kutsal Ruh'un yardımıyla Kutsal Kitap'ı

70.

okuyanlar onun kurtuluş mesajını kolaylıkla anlayabilirler. (bkz. **Yuhanna 20:31; 2. Timoteyus 3:15-17**)

Tercüme Edilmesi Yasaklanıyor

Katolikler zamanla Latinceyi kutsal bir dil olarak kabul etti. Bu nedenle 1079'da Bohemya dükü Vratislaus, yerel kiliselerde Slavca kullanmak için Papa VII. Gregorius'tan izin istediğinde şu cevabı aldı: "Bu isteği hiçbir şekilde kabul edemeyiz." Peki neden?

Gregorius şöyle açıkladı: "Bu meseleyi dikkatlice düşünen herkes için şu açıktır ki, Tanrı Kutsal Yazıların bazı yerlerde gizli kalmasını istemiştir. Zira bunlar herkese açık halde getirilirse sıradanlaşabilir ve saygısızlığa maruz kalabilir ya da zekâ seviyesi düşük insanlar onları yanlış anlayarak hataya düşebilirler."

Halk Kutsal Kitaptan olabildiğince uzak tutuluyordu ve papazlara göre bu böyle devam etmeliydi. Çünkü onlar bu şekilde halk üzerinde güç sahibi oluyorlardı. Onlar kendi özel alanları saydıkları konulara insanların burununu sokmasını istemiyorlardı.

71.

1999 Yılında Papa III. Innocentius Kutsal Kitabı Fransızca'ya çeviren ve kendi aralarında Kutsal Kitap hakkında konuşmaya cüret eden 'sapkınlara' hüküm verdi. Onların, İsa'nın "Kutsal olanı köpeklere varmeyin ve incilerinizi domozların önüne atmayın" sözüne uygun davranmadığını söyledi. **(Matta 7:6)**

Onun son kararı neydi? "Basit ve okumamış insanlar haddini aşarak ihtişamlı Kutsal Yazılarla ilgilenmemeli veya onlar hakkında vaaz etmemeli." Papa'nın bu emrine karşı gelenler genellikle engizisyon mahkemesine gönderilirdi ve orada 'suçunu' kabul edene dek işkence görürdü. 'Suçundan' vazgeçmeyenler ise diri diri yakılırdı.

Sonraki yıllarda Kutsal Kitabı diğer tercüme etme yasağını desteklemek için Papa Innocentius'un bu mektubu sık sık kullanıldı. Onun bu bildirisinden kısa bir zaman sonra halk dillerindeki Kutsal Kitapları toplayarak yakmaya başladılar, hatta bazen bu kitaplarla birlikte sahiplerini de yaktılar. İleriki yüzyıllarda, Katolik Avrupa'nın piskoposları ve yöneticileri Papa III. Innocentius'un getirdiği yasağı uygulamak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

72.

Katolik yetkilileri öğrettikleri şeylerin Kutsal Kitaba değil de Kilise geleneklerine dayandığını çok iyi biliyordu. Şüphesiz mensuplarının Kutsal Kitabı okumasını istememelerinin bir nedeni de buydu. İnsanlar Kutsal Kitabı okursa kilise öğretileriyle Kutsal Yazılar arasındaki çelişkileri göreceklerdi.

Protestanlığın doğuşu Avrupa'nın dini haritasını değiştirdi. Martin Luther Kutsal Yazılar üzerinde yaptığı incelemeler sonucunda Katolik Kilisesi'nde reform yapmayı amaçlayan bir hareket başlattı ve 1521'de Kilise'yle tüm ilişkisini kesti. Hemen ardından bu yetenekli tercüman Kutsal Kitabı halka ulaştırmak için çalışmaya koyuldu.

Luther'in Almancaya yaptığı tercüme ve bunun geniş çapta dağıtılması Katolik Kilisei'nin dikkatini çekti. Kendilerini Luther'in çevirisine karşılık Kilise tarafından onaylanmış yeni bir Kutsal Kitap çevirisi çıkarmak zorunda hissettiler. Bundan kısa zaman sonra Katolikler iki Almanca çeviri yayımladı. Ancak üzerinden 25 yıl geçmeden 1546'da Katolik Kilisesi'nin Trento Konsili düzenlendi. Orada Kilise yetkilileri,

73.

Kutsal Kitap da dahil tüm dinsel yayınların basımının kontrolünü Kilise çatısı altında toplama kararı adlı. Böylece Kutsal Kitabın halkın eline ulaşmasına engel oldular.

Trento Konsili kararını şöyle bildirdi: “Bundan sonra Kutsal Yazılar en uygun şekilde basılmalıdır. Herhangi birinin kutsal meselelerle ilgili bir kitabı yazarın ismi olmadan basması ya da bastırması veya (yerel piskopos) kontrol edip izin vermedikçe böyle bir kitabın satması, hatta elinde bulundurması kanuna aykırıdır.”

Katolik Kilisesi'nin yasakladığı kitapların listesi ilk defa 1559'da Papa IV. Paulus tarafından yayımlandı. Bu listeye göre Almanca, Fransızca, Hollandaca, İngilizce, İspanyolca, İtalyanca ve bazı Latince Kutsal Kitap tercümelerine sahip olmak yasaktı. Kutsal Kitabı okumak isteyen bir kişi piskoposlardan ya da engizisyon mahkemesinden yazılı izin almalıydı. Fakat bu, sapkınlıkla suçlanmak istemeyen biri için pek cazip bir seçenek değildi.

Halkın konuştuğu dillerde Kutsal Kitaba sahip olma ya da dağıtımına yardım etme cesareti

74.

gösterenler Katolik Kilise'nin gazabına uğradı. Birçoğu tutuklandı, direkte yakıldı, sırığa bağlanıp ateş üzerinde çevrildi, ömür boyu hapis cezası adlı ya da kürek cezasına çarptırıldı. El koyulan Kutsal Kitaplar ise yakıldı. Aslında Katolik papazlar 20. yüzyıla kadar Kutsal Kitapları toplamaya ve yakmaya devam etti.

Aslında bakılırsa sadece Katolikler değil Protestanlar da Kutsal Kitaba saldırdı. 18. Ve 19. yüzyıllarda bazı Protestan ilahiyatçılar Kutsal Kitabın sıradan bir kitap olduğunu varsayan yeni eleştiri yöntemleri geliştirdiler. Zaman içinde birçok kişi Darwin'in görüşlerinden etkilenerek, yaşamın bir Yaratıcı olmadan rastlantı eseri meydana geldiğine ve evrimleşerek geliştiğine inanmaya başladı.

İlahiyatçılar, hatta papazlar Kutsal Kitabın büyük kısmının efsanelere ve mitlere dayandığını öğretmeye başladı. Bunun sonucunda günümüzde Prtoestan papazlar ve kilise mensupları Kutsal Kitabın tarihsel açıdan doğru olmadığını sık sık dile getirir oldu.

75.

Herhalde siz de birçok kişinin Kutsal Kitabın güvenilirliğini sorguladığını fark ettiniz. Belki geçmiş yüzyıllarda Kutsal Kitabı ortadan kaldırmak için yapılan girişimleri okuyunca şaşkırdınız. Kutsal Kitap bu saldırılardan kurtulmak varlığını sürdürmeyi başardı!

Kutsal Kitaba Yönelik Saldırımlar

636

Sivillalı İsidorus İbanice, Yunanca ve Latincenin “kutsal” olduğunu ve sadece bu dillerin Kutsal Kitap için uygun olduğunu öne sürdü.

1079

Papa VII. Gregorius, Vratislaus’un kiliselerde Slavca kullanma talebini kesin şekilde reddetti ve Kutsal Yazıların “zekâ seviyesi düşük” insanlar için erişilmez olması gerektiğini söyledi.

1199

Papa III Innocentius, Kutsal Kitabı tercüme edenleri ve Kutsal Kitap hakkında konuşanları sapkın olarak adlandırdı. Papanın emrini çiğneyenler işence ve ölümle cezalandırıldı.

76.

1546

Trento Kosili, Katolik Kilisesi'nin onay olmadan Kutsal Kitap basmayı yasakladı.

1559

Papa IV. Paulus, halkın konuştuğu dillerde Kutsal Kitaba sahip olmaya yasakladı. Bu dillerdeki Kutsal Kitaplar toplanarak yakılır, bazen sahipleri de onlarla birlikte yakılırdı.

Geleneklerin Kanunlaştırılması

M.S. 1545 yılında, ilahiyatçıların ve papazların hadisleriyle Kitab-ı Mukaddes eşit tutuldu. (Kanun 750) Ama bu konu hakkında, İsa Mesih ta bu olaylardan önce şöyle söyledi:

Matta 15:6-9

Böylelikle, geleneğiniz uğruna Tanrı'nın Sözü'nü geçersiz kılmış oluyorsunuz. Ey ikiyüzlüler! Yeşaya'nın sizinle ilgili şu peygamberlik sözü ne doğrudur: Bu halk dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzaktır. Boşuna bana taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan kurallarıdır. (ayrıca bkz. **Yeremya 29:13**)

77.

Katolik ve Ortodoks kiliseleri inanç ve uygulamalarının tespit edilmesi hususunda iki temel yetkiye dayanır. Bunlar Kutsal Kitap ve Kilise gelenekleridir. Kilise gelenekleri derken kilise babalarının öğretileri, Papa'nın öğretileri, kilise konsüllerinde alınan kararlar ve kilise tarihi boyunca kiliseye sokulan öğreti, örf ve adetler anlaşılmaktadır. Katolikler, Kutsal Kitap ve bu kilise geleneklerini eşit bir şekilde Tanrı sözü olarak benimsemektedirler. Vatikan 1 ve 2 Konsülleri'nde bu düşünce şöyle ifade edilmiştir:

'Kutsal gelenekler ve Kutsal Kitap tek tanrısal bir kaynaktan ileri gelerek tek bir akımda toplanır ve tek sonuca yönelir... Kutsal Kitap ve Gelenekler eşit bir saygı ve duyguyla kabul edilip şereflendirilmelidir.!' (Dei Verbum, 9, 10).

Hatta kilise ve kilise gelenekleri çoğu zaman Kutsal Kitap'tan daha üstün ve önde tutulmaktadır. Örneğin Kilise gelenekleriyle Kutsal Kitap arasında bir tezat belirlediğinde Katolik ve Ortodokslar kiliseyi ve kilise gelenegini izlemeyi tercih ederler, İncil kitaplarının kilise tarafından tespit edilip yetkilendirildiğini ileri sürerek, Kutsal

78.

Kitap'ın yalnızca kilise tarafından yorumlayıp anlaşılacağını iddia ederler. Kilisenin dışında Kutsal Kitap'ı doğru bir şekilde anlamak ve yorumlamak onlara göre olanaksızdır.

Fakat bunun karşısında Protestanlar iki değil, yalnızca tek bir yetkiyi, yani Kutsal Kitap yetkisini kabul ederler. Konsüllerin, geleneğin, kilise babaları veya öğretmenlerinin değerini her ne kadar kısmen takdir etseler de bunların asla Kutsal Kitap'a eşdeğer bir yetki veya Tanrısal söz olarak kabul edilemeyeceğini vurgularlar.

İşte Mesih inanlılarını Katolik ve Ortodokslardan ayıran temel ve ana özellik budur. Eğer herhangi bir Katoliğe veya Ortodoks'a neden dolayı buna veya şuna inanıyorsun diye sorulursa genelde alınan yanıt şöyle olur: "Böyle inanıyorum çünkü kilisemiz veya papazımız böyle öğretir". Oysa aynı soru bir Mesih inanlısına yöneltildiğinde O hiç tereddüt etmeden, "böyle inanıyorum, çünkü Tanrı'nın sözü Kutsal Kitap böyle öğretir" der. Acaba bu görüşten hangisi doğru ve Tanrısal gerçeklere uygundur? Sadece Kutsal Kitap'ın yetkisinin kabul edilmesi mi yoksa Kutsal Kitap'a

79.

başka kaynak, gelenek ve yetkilerin de eklenip bunların eşit derecede izlenmesi mi?

Mesih İnanlılarının yanıt kesin ve açıktır:

Yani yalnızca Kutsal Yazılar'ın yetkisi. Yalnızca Kutsal Kitap Tanrı'nın ilham edilmiş sözü olduğundan inanç ve uygulamamızın tespit edilmesi hususunda yalnızca o tek ölçü olmalıdır. Kutsal Kitap'ın yanında veya dılında başka ek bir yetkiye bel bağlamak ancak karışıklığa ve sapıklığa götürür. İsa Mesih'in, onun elçilerinin ve ilk yüzyıl imanlılarının öğretisi daima bu doğrultuda olmuştur.

Onlar inanç ve uygulamalarını kesinlikle adetler üzerine değil ama yalnızca Tanrı'nın sözü üzerine kuruyorlardı. Örneğin İsa Mesih yeryüzündeyken dinsel adetlerin esiri haline gelmiş Ferisileri ve din bilginlerini geleneklerinden dolayı açıkça mahkûm etmiş, öğrencilerini de bu insan icadı geleneklerin tehlike ve yıkımlarına karşı uyarmıştır:

80.

Matta 15:1-9

Kudüs'ten bazı Ferisiler ve din bilgileri İsa'ya gelip şunu sordular: “Senin öğrencilerin neden atalarımızın geleneğine karşı geliyorlar? Yemekten önce ellerini yıkamıyorlar.” İsa onlara şu karşılığı verdi: “Ya siz, neden geleneğiniz uğruna Tanrı buyruğuna karşı geliyorsunuz? Geleneğiniz uğruna Tanrı'nın sözünü geçersiz kılmış oluyorsunuz. Ey ikiyüzlüler! Yeşaya'nın sizinle ilgili şu peygamberlik sözü ne doğrudur: ‘Bu halk dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzaktır. Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan kurallarıdır’”.

Bu sözlerle açıkça İsa Mesih Kutsal Yazılar'ın geleneklerden kesin üstünlüğünü vurguluyordu. Yine başka bir fırsatta İsa Mesih kendisini deneyen Şeytan'a üç kez “Yazılmıştır” ifadesiyle karşı koymuştur, gelenekler veya kurallar böyle öngörüyor veya diyor diyerek değil! **(Matta 4:1-11)**

81.

Kilise Bölünüyor

Dokuzuncu yüzyılda, Konstantinopolis (günümüzde İstanbul) merkezli Doğu Kilisesi adına hareket eden Selanikli misyonerler Kyrillos ile Methodios, kiliselerde kullanılan dillere Slavcanın da eklenmesi gerektiğini savundu. Onlar, Doğu Avrupa'da yaşayan Yunanca ve Latince bilmeyen Slav halklarının Tanrı hakkında kendi dillerinde bilgi almalarını istiyordu.

Ancak Kyrillos ve Methodios Alman papazların şiddetli muhalefetiyle karşılaştı. Çünkü bu papazlar Doğu Kilisesi'nin artan nüfuzunu engelleyecek bir güç olarak gördükleri Latincenin kullanımını destekliyorlardı. Açıkça görülüyor ki onlar için siyasi çıkarlar, insanların din hakkında sonucunda 1054'te tüm ilişkilerini kestiler. Böylece Katolik Kilisesi ve Rum Ortodoks Kilisesi olarak bilinen iki mezhep oluştu.

Gerçekte Katoliklerle Ortodokslar arasında çok büyük bir farklılık yoktur. Temelde her iki kilise de bazı ufak öğretisel (teolojik) ayrılıkların dışında hemem hemen aynı öğretisel

82.

çizgiyi takip ederler. Bu iki kilise arasında var olan farklılıklar daha fazla bölgesel ve kilisenin yönlendirişyle ilgili farklılıklardır.

Protestanların Lanetlendirilmesi

M.S. 1546 yılında, Trent Konsülünün başlattığı ve Katolik Kilisesinin öğretilerine uymayan, yüzden fazla sebep için Protestan Kilisesi ve inananlarına söylenen “anathema” (lanet olsun size) sözü 1965’te Papa Pavlus II yönetiminde yapılan İkinci Vatikan Konsül’ü toplantısında da tekrarlandı. (Kanunlar 4, 9, 12, 30, 751, 825.2, ve 1371) Doktrinde değişiklik yapılmadı. Bütün bunların sebebi Martin Luter’in (M.S. 1483-1546) Katolik Kilisenin 95 yanlışı tezine karşı bir tepkidir. Bir insanın başka bir insana lanet etmesi, İncil’e tamamen aykırıdır. (**Luka 9:54-56; 1. Yuhanna 2:3-11 & 3:10-15**).

Papazın Yetkisi ve Yanılmazlığı Konusunda Farklılık?

M.S. 1870 yılında, Roma Katolik Kilisesi, Papa’nın yanılmaz olduğunu deklare etti. (Kanunlar 749.1, 1404 ve 1442) İncil’e göre, her

83.

insan yalan söyleyebilir ve hiç kimse kusursuz değildir. (**Elçilerin İşleri 5:29; Romalılar 3:4**)

Mesih İnanlıları Roma papalık sistemini ve yetkisini tamamen reddederler. Katolik kilisei papaya şu görkemli unvanlarla çağırır: ‘Tüm Hıristiyanların papası (yani babası), ‘coban ve şefi’, ‘kutsal peder’, Mesih’in görünür temsilcisi’ ‘Petrus’un halefi’, ‘elçilerin prensi’, ‘aracı’, vs.... Hemen belirtelim ki, yalnızca İsa Mesih’e verilen be verilmesi gereken bu unvanların papaya verilmesi ve onun tüm Hıristiyanlar üzerinde bu derece büyüülmesi Kutsal Kitap gerçeklerine tamamen aykırı düşmektedir. İsa Mesih açık bir şekilde kendisini izleyenlerin eşit olduğunu ve birinin diğerlerinin üzerine yükseltilmemesi gerektiğini bildirmiştir. Büyüklük sevdasına kalpılan öğrencilerine İsa Mesih şöyle demiştir:

Matta 20:25-26

25. Bilirsiniz ki, ulusların önderleri onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de ağırlıklarını hissettirirler. 26. Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun.

84.

Başka bir olayda da İsa Mesih öğrencilerine şunları bildirdi:

Matta 23:8-12

8. Kimse sizi 'Rabbî' diye çağırmasın. Çünkü sizin tek öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz. 9. Yeryüzünde kimseye 'Baba' demeyin. Çünkü tek Babanız var, O da göksel Babadır. 10. Kimse sizi 'Önder' diye çağırmasın. Çünkü tek önderiniz var, O da Mesih'tir. 11. Aranızda en üstün olan, ötekilerin hizmetkârı olsun. 12. Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir.

Bu sözler öncüllerini 'Baba', 'Rab', 'sahip' veya 'efendi' olarak çağırmayı alışkanlık edinen Katolik ve Ortodoksların derece yanılgıda sanırsız açıkça göstermektedir. Katolik kilisesince ilk papa olarak benimsenmiş olan elçi Petrus hiç de kendisini en önde gelen papa olarak değil fakat diğer öncülerle bir tutarak 'ben de onlar gibi bir ihtiyar' diye tanıtır. (1 Petrus 5:1-5)

Kornelyus onun ayaklarına kapanınca o 'kalk ben de insanım' diyerek onun kendisini

85.

onurlandırmasına engel oldu (**Elçilerin İşleri 10:25-26**). O'nun bu tutumu Katolik papalarının onurlandırma konusunda takınmış olduğu tutumdan ne kadar farklıdır!

Katolik kilisesi daha da ileri giderek 1870 yılında yapmış olduğu Vatikan konsülünde papanın 'yanılmaz' olduğunu da ilan ederek sapıklığının doruğuna ulaştı. Katolik kilisesi, Papa'nın öğretisi ve ahlak konusunda resmen beyan ettiği bütün düşüncelerde hatasız ve yanılmaz olduğunu ve bunların Kutsal Kitap sözleri gibi bütün Hıristiyanlarca kabul edilmesi gerektiğini ileri sürer! (Hıristiyan Dinin Özü, 1987, sayfa 19).

Öysa bizzat Katolik kilisesinin tarihi bu iddianın ne derece çürük ve yanlış olduğunu açıkça gözler önünde sermektedir. Tarih boyunca papaların desteklediği haçlı seferleri, korkunç engizisyon mahkemeleri, birbirleriyle çelişen bir sürü öğreti ve açıklamalar bu iddianın gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu gösterir. Bir çok 'kutsal pederlerin' şahsi yaşamları da kutsal bir yaşamdan tamamen uzaktı. Ahlaksızlık, taht kavgası, üstünlük sevdası, yalan dolan, gaddarlık, politik hırs vs...

86.

“Topluluğumu bu kayanın üzerine kuracağım... göklerin Egemenliğinin anahtarlarını sana vereceğim” derken onu yanılmaz veya diğerlerinin üzerine egemen atamıyordu (Matta 16:13-20). Zaten bu beyandan hemen sonra Petrus Mesih’in ölümü konusunda yanılığa düşmüş ve İsa da onu ‘Şeytan’ diye adlandırmıştır!! **(Matta 16:21-24)**. Ne Petrus’un kendisi ne de diğer elçiler Mesih’in bu beyanını hiç de bu şekilde anlayıp yorumlamadılar. Elçi’lerin İşleri kitabında okuduğumuz gibi ilk Kudüs konsilinde Petrus ilk yerde değil ama Barnaba, Pavlus ve Yakup gibi yalnızca söz alanlar arasındaydı. Konsil’in aldığı kararlar da yine Petrus’un değil ama elçilerin adıyla onaylanıp kiliselere ulaştırıldı **(Elçilerin İşleri 15:1-29)**.

Bundan başka elçi Petrus Yuhanna ile birlikte Samirye kentine bir görevi yerine getirmek amacıyla diğer resuller tarafından gönderiliyor **(Elçilerin İşleri 8:14)**. Eğer o ilk papa olsaydı kendisi başkasını görevlendirmeliydi bu hizmet için. Elçi Pavlus da Petrus’u en önde gelen yetki veya papa olarak değil ama Yakub ve Yuhanna gibi ‘topluluğun direklerinden

87.

biri' olarak görüyordu. (**Galatyalılar 2:9**) Hatta Pavlus milletler hakkındaki tutumundan dolayı Petrus'la muhalefete girerek onu "ikiyüzlü" olarak suçlamıştır (**Galatyalılar 2:11-1**). Eğer Pavlus Petrus'u yanılmaz bir papa veya evrensel kilisenin yetki sahibi tek çoban görseydi böyle bir harekette bulunup onu herkesin önünde eleştirmeyecekti.

Şüphesiz Petrus ilk kilisede önemli bir rol oynamıştır. Dile getirmiş olduğu iman ikrarıyla gerçekten de kilisenin ilk taşı veya taşlarından oldu o (**Efesliler 2:20**). Ama iyi bilinmelidir ki, "hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz." (**1 Korintliler 3:11**) Petrus, Pentikost günü üç bin kişinin tövbe etmesine öncülük ederek ve milletlerin imana gelmesine ilk aracı olmakla sözü edilen göklerin egemenliğinin anahatarlarını gerçekten de kullanmaya başlamıştır (**Elçilerin İşleri 2:14-41; 10:1-48**). Unutmayalım ki, Kutsal Kitap'a göre Mesih'in yerini alıp O'nun temsilcisi olan Petrus veya herhangi bir papa değil ama Kutsal Ruh'un kendisidir. (**Yuhanna 14:16-18, 16:7-15**) Bundan başka Petrus'a verilen yetki daha sonra genelleştirilerek ilk yüzyıldaki bütün elçilere verilmiştir. (**Yuhanna 21:22-23**)

88.

Yine belirtmeliyiz ki, Kutsal Kitap birçok çobanlık, müjdeci, öğretmen, şemmaslık vs... gibi imanlılara verilen ruhsal armağanlardan söz ederken, kesinlikle kiliseye verilen bir papalık armağanından söz edilmez. Böyle bir armağan mevcut değildir. (**Efesliler 4:11-13; 1 Korintliler 12:4-11**)

Petrus'un Katoliklerin iddiasının tersine Roma'da papalık veya rahiplik yaptığı da meçüldür. Kutsal Kitap beyanları daha ziyade bunun aksine tanıklık etmektedir. Örneğin Pavlus Romalılara ve Koloselilere yazdığı mektuplarında Roma'da bulunan inanlıların adlarını bir bir sıralarken Petrus'un adı hiç geçmemektedir! (**Romalılar 16 Koloseliler 4**)

Yine Pavlus Roma'ya vardığında oradaki imanlılar onu karşılamaya gelir ama aralarında yine ne Petrus var ne de onu izi... Bunlar bir kez daha Katoliklerin Petrus ve papalık hakkında sahip oldukları görüşlerinin yanlışlığını onaylar. Papalık yetkisi günümüze kek kesintisiz olarak süregeldi iddiası da tarihsel gerçeklerin ışığında yanlış çıkıyor çünkü bazı dönemlerde aynı anda iki papa hüküm sürüyordu ya da kilise belirli süre papasızdı.

89.

Daha önemlisi Kutsal Kitap açık bir şekilde birinden başkasına aktarılarak süregelen bir papalık veya kahinlik hizmetinden söz etmez. Kâhinlik hizmeti ilk anlamıyla Yahudi sistemine dayalı olup Levi sıptına ayrılan bir hizmetti. Mesih'in ölümüyle bu kahinlik hizmeti ve kurban sunma eylemi doruğuna vararak kesinlikle son bulmuştur. **(İbraniler 7:26-27)**

Ayrıca, eğer bir Papa söylediklerinde yanılmaz olduğunu iddia ederse ve yanlış bir şey yaparsa, nasıl tövbe edebilir? Böyle bir durumda, bir kısır döngü içerisinde kalınmış demektir. Üstelik hangi insan hata yapmaz?

1. Yuhanna 1:7-9

7. Ama O ışıktaki gibi biz de ışıktaki

yürürsek, birbirimizle paydaşlığımız olur ve

Oğlu İsanın kanı bizi her günahından arındırır.

8. Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız,

içimizde gerçek olmaz. 9. Ama günahlarımızı

itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı

günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten

arındıracaktır.

90.

Bu temel konularda siz de şahsen bir karar almalısınız. Acaba siz Kutsal Kitap ve geleneklerden oluşan çifte yetki üzerine mi yoksa yalnızca Kutsal Kitap yetkisi üzerine mi yaşamınızı kuracaksınız? Seçim sizindir.

91.
Notlar

92.
Notlar